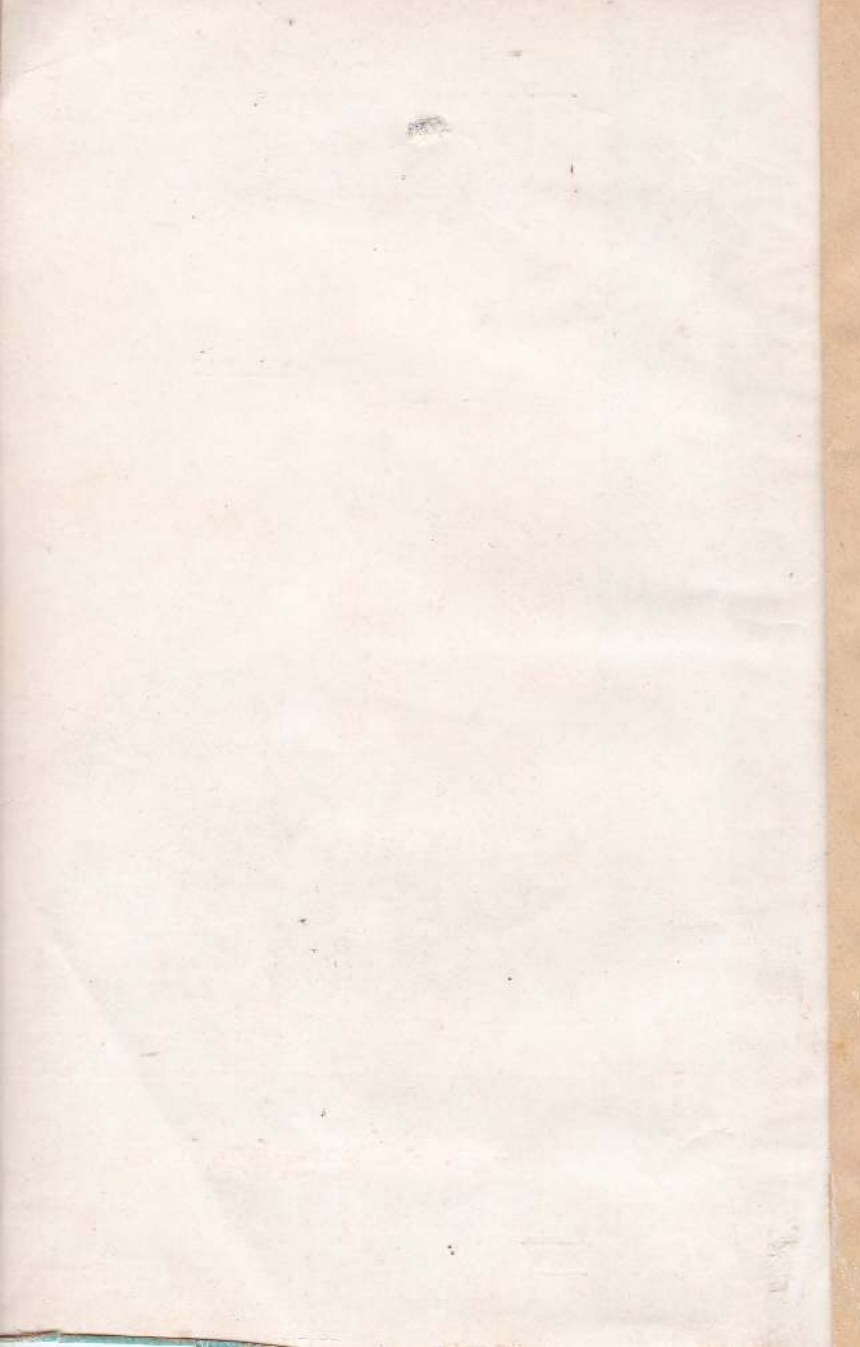

பூதத்தம்பி

வரலாற்று நாடகம்

த. சண்முகசுந்தரம்

சி. சண்முகநாதர்
22. 4. 64

பூ த த த ம் பி

வரலாற்று நாடகம்

336

த. சண்முகசுந்தரம்

வேளியீடு :

வித்துவான் கணேசையர் தமிழ்ச் சங்கம்
மாவிட்டபுரம்

கவியகம் 5065 சோபகிருது ஆண்டு தைத்திங்கள்
31 - 1 - 1964

உரிமை எல்லாம் பதிவு]

[விலை உருபா 1 - 00

என்னுமைத் தாயர்
திருவாட்டி அன்னம் தம்பு அவர்கள்
நீனைவிற்கு.

சித்தாந்தசாகரம், பண்டிதமணி
சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்

வழங்கிய

வாழ்த்துரை

“அதிக நன்மையும் ஆபத்தானது” என்று ஒரு சமயம் ஆங்கில நாடகாசிரியரான பேனாட்சோ கூறினார். மகாத்மாவுக்கு நேர்ந்த மரணத்தைச் சகிக்க லாற்றாமையினாலேதான் அவர் இவ்வாறு கூறினார். இக் கருத்தைப்பற்றிப் “பழைய பாரதம் என்ன நினைக்கும்? மரணத்தை ஏற்ற மகாத்மாதாம் என்ன சொல்லுவார்?” என்பது ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குரியது.

நீதிக்கும் தெய்வ பத்திக்கும் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் வென்றி வழங்குந் தேசம் நமது தேசம்.

இந்நாடக நாயகரான பூதத்தம்பி நீதிமான்; பத்திமான்; மதிப்புக்குரியவர். இப்படிப்பட்டவருக்கு நேர்ந்ததை நினைக்குந்தோறும் நெஞ்சம் வெந்து சாம்பர் ஆகின்றது. அவர் மனைவியின் கற்பனை செய்யும் பேராசை, அவளுடைய கர்வமான போக்கு, எவரையும் எளிதில் நம்புவதாகிய பூதத்தம்பியின் சுபாவம் என்றவைகள் பூதத்தம்பிக்கு நேர்ந்த கொடுமையைப் பரிகரிப்பதற்கு எம்மாதிரம்! கலிபுருடனை அந்திராசியை அணுவணுவாக அரிந்து அரிந்து சித்திரவதை செய்து காட்டினாலுங்கூடப் பூதத்தம்பி நாடகத் தரிசுக்கள் அமைதியடைய மாட்டார்கள்; அந்திராசி வேடம் பூண்ட பாத்திரத்தையே வதஞ் செய்து பழிவாங்கி விடுவார்கள்.

இறுதியில் அந்திராசியின் அட்டகாசம் உர்ச்சநிலையடைகின்றது. பூதத்தம்பி மறியற்சாலையில் தெய்வத்

தின் கருத்தைச் சிந்தித்தபடி நிற்கிறார். அவருடைய கைகள் விதியின் விளையாட்டுக்குப் பேர்போன இராம காதை அடங்கிய 'இரகுவம்ச'த்தைப் புரட்டுகின்றன. மரணதேவதை "இன்னும் ஒரு இரவு" என்று சொல்லிக்கொண்டு வாயைத் திறந்தபடி எதிரில் நிற் கின்றது. இனி அடுத்த காட்சியை எண்ண நெஞ்சு கொப்புளங் கொள்ளுகின்றது. இவ்வளவில் இந் நாடகத்தின் மிகுதியை நான் வாசிக்க விரும்பவில்லை.

அந்திராசிக்கு நேரும் அதோகதியைக் கண்டு களிக்கலாமாயினும், பூதத்தம்பிக்கு நேருவதையிட்டு அப்பாற் படிக்க நான் விரும்பவில்லை. என் மனம் பின் வாங்குகின்றது. இந்த ஒன்றுமே இந்நாடகத்தின் உச்சநிலைக்குப் போதுமானது. இத்துன்பியல் நாட கத்தை அதற்குரிய முறையில் அமைத்திருக்கின்றார் இதன் ஆக்கியோன். அரிச்சந்திர நாடகத்தின் வென்றி அந்நாடகத்தைப் பார்த்தவர்கள் பொழியும் கண்ணீரே யன்றோ! பூதத்தம்பி நாடகத்தைப் படித்து முடிக்க வும் முடியாமற் கண்ணீர் தடை செய்கின்றதே!

'நெஞ்சை அள்ளும்' என்ற அடையைக் கவிஞன் ஒருவன் சிறந்த காவியத்துக்கு வழங்கியிருக்கிறான். அவன் அந்த அடையை என்ன கருத்தில் வழங்கி இருக்கிறான் என்று ஆராய்ச்சி நடத்தாது அந்த அடையை என் கருத்துக்கு இணக்கஞ் செய்து பூதத் தம்பி நாடகத்துக்கு வழங்கினாலோ!

நெஞ்சை அள்ளும் இந்நாடகம் வாழ்க! இதற் குச் சாந்தியாக இதனை ஆக்கியோன் மற்றோர் இன் பியல் நாடகமும் இயற்றி மேலும் பலநூல்கள் வழங் கக் கடவுள் அருள்வாராக!

நன்றியுரை

நாவலர் ஐயா வழிவந்துள்ள சித்தாந்த சாகரம் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களிடம் இந்த நாடகப் பிரதியைச் சமர்ப்பித்தேன். தன் அரிய நேரத்தையும் பொருட்படுத்தாது அன்றாடம் இதனைப் படித்துப் பார்த்து வாழ்த்துரையை அகமகிழ்ந்து வழங்கினார். பேரன்பு காட்டி என்னை ஊக்குவித்த இப்பெருந்தகைக்கு நான் பெரிதுங் கடப்பாடுடையேன். அது சொல்லில் அடங்காது.

இதனை அரங்கேற்றுவித்த 'கணேசையர் தமிழ்ச் சங்க'த்தாருக்கு என் உள்ளம் கனிந்த நன்றி. சிறந்த முறையில் அச்சிடும் பொறுப்பை உவந்து ஏற்ற குகன் அச்சகத்தாரின் தமிழ் ஆர்வம்போற்றத்தக்கது.

கந்தசுவாமி கோவிலடி,
தெல்லிப்பழை.

ந. சண்முகசுந்தரம்
31-1-64.

குறிப்புரை

— 100 —

போர்த்துக்கேயர் இலங்கைக்கு 1505ஆம் ஆண்டில் எதிர் பாராத விதமாக வந்து சேர்ந்தனர். அத்துடன் இலங்கை வரலாற்றிலே புதியதோர் மாற்றம் ஏற்பட்டது. இலங்கை கறிச் சரக்கு வகைக்குப் பேர்பெற்றிருந்தது. அந்த வணிகத்தைத் தமதாக்க முயன்ற போர்த்துக்கேயர் நாளடைவில் இலங்கையின் சமூகப் பகுதியைக் கைப்பற்றினர். இந்தியாவிலே கோவையைத் தலைநிலையமாக்கிய போர்த்துக்கேயருக்கு ஆசிய வணிகம் பெரும் வருவாயைக் கொடுத்தது. கோவையே அவரின் படைப் பலத்தின் தேக்கம்.

இது இங்ஙனமிருக்க, போர்த்துக்கேயரின் ஆசிய அதிகாரத்திற்குப் பெரும் ஆபத்து ஒன்று உருவாகியது. ஒல்லாந்த கிழக்கிந்திய வணிகர்குழாம், ஆசியாவிற்குட் புகுந்து, போர்த்துக்கேயருக்கு அறைகூவல் ஒன்றை விடுத்தது. ஒல்லாந்தரிடம் வலிமை மிக்க கடற்படை இருந்தது. எனினும் அவர் கோவையைத் தவிர்த்துக் கிழக்கிந்திய நிலங்களைச் சென்று யக்கர்தாவைத் தமது தலைநிலையமாக்கினர்; போர்த்துக்கேயருக்குப் போட்டியாகத் தம் வணிகத்தை நடாத்தினர். ஈற்றிலே ஒல்லாந்தர் இந்த நாட்டிலிருந்த போர்த்துக்கேயரை விரட்டினர். 1656இல் ஒல்லாந்தருக்குக் கொழும்பைப் பிடிக்க வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. 1658 இல் யாழ்ப்பாணத்தைபுங் கைப்பற்றினர்.

ஒல்லாந்தரின் ஆட்சி இந்த நாட்டிலே உருவாகும்போது தான் பூதத்தம்பி வாழ்ந்தார்.† இப் பூதத்தம்பியின் வாழ்க்கை வரலாறு 'யாழ்ப்பாண வைபவமாலையில்' இடம் பெற்றுள்ளது. ஒல்லாந்தரின் வரலாற்றுக் குறிப்புக்களிலும் அதனைக் காணலாம்.

† ஒல்லாந்தரின் குறிப்புப்படி டெரன்னாவில் பூதத்தம்பி என்பவர் போர்த்துக்கேயருக்குச் சர்பாகச் சதியாலோசனை செய்து ஒல்லாந்தரின் பகையைத் தேடினர். இத்தரோகத்திற்காகப் பூதத்தம்பி கொல்லப்பட்டார் என்பது யாழ்ப்பாணச் சரித்திர ஆசிரியர் திரு. செ. இராசநாயகம் போன்றவரின் கருத்து.

அவைகளையும் கேள்வி வாயிலாக அறிந்தவற்றையுங் கொண்டு தாவுதுப் புலவர் "பூதத்தம்பி விலாசம்" என்னும் நாடக நூலை யாத்தார். துன்பச் சுவை மிகுந்த இந்த நாடகம் யாழ்ப்பாண மக்களைப் பெரிதுங் கவர்ந்தது. இற்றைக்குச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இந்த விலாசத்தை யாழ்ப்பாணத்து மூலை முடுக்குகளிற் பார்த்து மகிழக்கூடியதாக இருந்தது. கேள்வியறிவு மாத்திரம் உள்ள மக்களுக்கு இந்த விலாசப் பாடல் யாவும் தண்ணீர்பட்டபாடு. பின்னைநாளில் மேல்நாட்டு நாடக மரபினால் இந்த விலாசம் நலிந்தது; இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்தது. விலாசத்தின் மறுபதிப்பை 'விவேகானந்த அச்சக'த்தைச் சேர்ந்த திரு. சு. க. கந்தையாபிள்ளை, 1924ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டார். இதே கதையை நாடகமாகத் திரு. வி. கனகசபைப்பிள்ளை எழுதினார். "பூதத்தம்பி கோட்டை" என்னும் நவீனம் தோன்றிற்று. யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி ஆசான் திரு. யே. வி. செல்லையா இந்த நாடகத்தை ஆங்கிலத்தில் யாத்து மேடை ஏற்றினார். இப்படியாக அறிஞர்கள் காலத்திற்குக் காலம் இந்தக் கதைக்குப் புத்துயிர் கொடுப்பான்வேண்டி உழைத்ததை ஈழத்துத் தமிழகம் ஆதரித்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்த முயற்சிக்கும் அதேகறிதான் ஏற்படும் என்ற அச்சத்தின் எதிரொலி எழாமலில்லை. அச்சேற்றுவோம்; வருவது வரட்டும்.

ஈழத்துத் தமிழக வரலாற்றுடன் இணைந்துபோன அந்த நாடகம் இக்கால மேடைக்கு ஏற்றவாறு இங்கு உருப்பெறுகின்றது. இதன் வெற்றி தோல்விக்குக் காலந்தான் தீர்ப்புக் கூறும். மூலத்தை ஓட்டியே இந்த நாடகமும் அமைந்துள்ளது. பழைய விலாசத்திலே பூதத்தம்பி, ஒல்லாந்தரிடம் சென்று இரந்து உத்தியோகம் பெறுகின்றார். இதனை நம்ப முடியவில்லை. முன்பின் தெரியாத ஒருவருக்கு உடனடியாக எப்படி உத்தியோகம் கிடைக்கும்? ஒல்லாந்தர் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றியபோது அவரின் ஆட்சிக்கு அதிகம் ஆதரவிருக்கவில்லை. யாழ்ப்பாணத்து முதலி மரரின் துணைகொண்டே அவர்தம் ஆட்சியை நடாத்தினர். மேலும் அவருக்கு உதவியாக வந்த அந்திராசிமுதலி குருகுலத்தைச் சேர்ந்தவர்.† எனவே செல்வாக்கு மிகுந்த பூதத்தம்பியின்

† "கொலை செய்விப்பேன் என்று கூசாமற் பெசுதிலும், ஸ்ரீலங்கைக்குள்ளே தோர் மதியிறுதானோ?" பூதத்தம்பி விலாசம் பக். 64இல் வருகின்ற அடியும் M. D. Raghavan எழுதிய "Karava of Ceylon" என்ற நூலும் இதனை வலியுறுத்தும். இராகவனின் நூலின் இறுதியில் அந்திராசியின் வம்சவழி சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

உதவியை அவர் நாடியதாக இங்கு காட்சி அமைந்துள்ளது. இக் கருத்திற்குக் கொழும்பு நூதனசாலையைச் சேர்ந்த நிபுணர் திரு. எம். தி. இராகவணின் “இலங்கைவாழ் கரவர்” என்றும் நூல் ஆதாரமாக இருக்கின்றது. யாழ்ப்பாணத்தவரை ஆள்வதில் ஒல்லாந்தருக்குப் பெருந் தொல்லை ஏற்பட்டது. “கபடம் மிக்க யாழ்ப்பாணத்தவர்”† என ஒல்லாந்த தேசாதிபதி தன் குறிப்பிலே கூறுகின்றார்.

மேலும் அக்காலத்திற்குரிய சாதி அடிப்படையான ஏச்சுப் பேச்சு விலாசத்தில் நிறைய இடம்பெறும். இதனை இந்த நாடகம் முற்றாகத் தவிர்த்துள்ளது. இறப்பைக் கண்டு அஞ்சுபவராகவே பூதத்தம்பி விலாசம் அமையும். தன் சாதகத்தை வைத்துக்கொண்டு பூதத்தம்பி கவலுகின்றார். (கந்தையாபிள்ளை பதிப்பு—பக்கம் 48) இதே கருத்து விலாசம் முழுவதும் பரவிக் கிடக்கின்றது. இங்கு பூதத்தம்பி இறப்பைக் கண்டு கலங்கித் தெளிகின்ற அறிவாளியாகின்றார். பூதத்தம்பியின் ஆழ்ந்த சமயப் பற்று விலாசத்தில் உண்டு. இதற்குச் சான்றாக “கயிலை வாழ் ஈசா போற்றி” (பக்கம் 11), “என்ன செய்வேன் வேலனே” (பக்கம் 48), “தில்லைகடேசனே” (பக்கம் 69) ஆகிய பாடல்களைத் தரலாம். இந்த நாடகத்திற் சமயப்பற்றும் தமிழ்ப் பற்றும் உடையவராகவே பூதத்தம்பி தோன்றுகின்றார். அத்துடன் அக்காலத்தில் நிலவிய மூட நம்பிக்கைகளும் விலாசத்தில் இடம்பெறும். வெட்டாறு மூலியை வைத்து வெட்டி யானைப் பூதத்தம்பி ஏமாற்றுகின்றார். (பக்கம் 73) இவை இங்கு இடம்பெறவில்லை.

கபூரும், யேசனும் கற்பனையிற் பிறந்தவர்கள். காலத்திற்குக் காலம் வடபகுதியிலிருந்து கள்ளத்தனமாகச் சரக்குக் கடத்தப் பட்டதாகப் பெக்கர் கூறுகின்றார்.*

“அஞ்ஞாலிகளும் சோனகளும் வணிகத்தில் ஈடுபடக் கூடாது என்பனபற்றியும் ஒல்லாந்தர் குறிப்பிடுகின்றனர். §

† Henderick Becker—Memoir—பக்கம் 7.

* அதே நூல் பக்கம்—17

§ “Instructions from Governor General and Council of India. பக்கம்—6.

சின்னொலாந்தேச அன்ரனியின் தம்பி என 'யாழ்ப்பாண வைபவமாலை' கூறும். † இதுவும் ஆராயவேண்டிய அலுவல். அடுத்துப் பூதத்தம்பி வாழ்ந்த காலம் பற்றிய குறிப்பு இன்றியமை யாதது. யாழ்ப்பாண வரலாற்று ஆசிரியர் திரு. செ. இராசநாயகம் போன்றவரின் ஆராய்ச்சிக்கு வலியுறுத்தும் வகையில் திரு. இராகவனின் நூல் அமையும். திரு. இராகவனின் ஆராய்ச்சிப்படி தொன் மணுவல் அந்திராடோ 1656 இல் கழுத்துறை முதலியா ராகவும், 1658 இல் யாழ்ப்பாண முதலியாராகவும் கடமை பார்த்துள்ளார். இதனை விரிவாக ஆராயும் பொறுப்பையும் ஏற்றல் வேண்டும்.

அந்திராசியை யானை அடிப்பதாகவும், அன்ரனியைப் பொங்கு கடல் விழுங்குவதாகவும் விலாசம் கூறும். ஆனால் அந்திராசி அப்படி இறந்ததற்கு ஆதாரமில்லை என்பாரும் உளர். மலைப்புடைய யாழ்ப்பாண வைபவ மாலையில் அன்ரனி அமி ரூல் கடற்கோட்டை அமைத்துப் பதவி இழந்ததாகக் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது.* வேறொரு இடத்தில் "தேசாதிபதி கடலில் விழுந் திறந்தான்" § எனவும் அதே நூல் கூறும். அறம் அழியாது, மறம் மடியும் என்பது தமிழன் கண்ட முடிபு. "அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றாகும்" என்பதும்,

“அல்லற்பட் டாற்றா தழுதகண் ணீரன்றே
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை”

என்பதும் தமிழன் கண்ட அறம். அதனையொட்டியே தாவுதுப் புல வரும் அன்ரனியையும் அந்திராசியையும் ஈற்றிலே மடியச்செய் தனர் போலும். இவை யாவும் மன்கு ஆராயவேண்டியவை.

† யாழ்ப்பாண வைபவமாலை திரு. குல. சபாநாதன் பதிப்பு (பக்கம்—89)

* அதே நூல் பக்கம் 85

§ அதே நூல் பக்கம் 90

யாழ்ப்பாணத்தவரை ஆள்வதில் ஒல்லாந்தருக்கிருந்த
தொல்லைபற்றி அறிய உதவும் மேற்கோள் :

“Obstinacy of the people who do not want to change their customs and habits.....”

Instructions from the Governor General and Council of India to the Governor of Ceylon.

Page — 6

“The Dessave must be aware of the cowardly Yet Cunning Nature of the Natives. Many of them are ill-natured and proud.....”

Same : Page — 79

“They are by nature timid, timorous and cringing but also revengeful cunning and thievish while at the same time they are intelligent and tractable.”

Same: Page — 91

அந்திராசியைக் கபடம்மிக்கவராகத் தாவுதுப் புலவர்
எழுதியவைக்கும் ஆதாரமாக அமைவது :

“The Counsel of Don Andrado should always be followed so far it agrees with our principles ; but it must be noted that he is in my opinion too hard on the natives.....”

Same : Page — 91

பூதத்தம்பிக்கு ஒல்லாந்தர் உவந்து உத்தியோகம்
வழங்கியமைக்குச் சான்று :

“The chief changes will be that many of the offices which were entirely filled by the Portuguese will in future be left to the highest castes among natives.”

Same: Page—87

“ because it is much wiser and safer plan to rule, the inhabitants through their own Kinsmen and chiefs than by inexperienced and sometimes incapable officers of the Company.....”

Same: Page — 91

இசிலாமியர் ஒல்லாந்தருக்குப் போட்டியாக இருந்தமையை அறிய உதவுபவை.

“That no moors or heathens must like wise be allowed to have booths or shops for the sale of any Wares

Same: Page — 6

“We expressed our satisfaction with the seizing of the three Moorish smuggling vessels and the capture of the Moorish smugglers found thereon and the punishment inflicted on one of them.” — Memoir — Pielat Page 58

ஆங்கியோன்

பூதத்தம்பி நாடகத்தில் வரும் ஆடவர், அரிவையர்
தோன்றும் முறைப்படி

அபிரும்	— ஒல்லாந்த உயர்தர அதிகாரி
யேசன்	— அபிரும்பின் பணியாளன்; ஒற்றன்
அன்ரனி அமிரூல்	— ஒல்லாந்த கடற்படைத் தலைவன்; யாழ்ப்பாண மாகாண அதிபதி
கபூர்	— முசுலிம் மாலுமி
அந்திராசி	— ஒல்லாந்தரிடம் பணிசெய்யும் முதலி
கதிரவேலு	— கைரேகை சாத்திரி
அழகவல்லி	— பூதத்தம்பியின் மனைவி
புதுநாயகவல்லி	— பூதத்தம்பியின் சகோதரி; கயிலாய முதலியின் மனைவி
பூதத்தம்பி	— யாழ்ப்பாணத்து முதலி
வன்னித்தம்பி	— பூதத்தம்பியின் மகன்
கயிலாய முதலி	— பூதத்தம்பியின் மைத்துனர்
பொன்னு	— பூதத்தம்பி வீட்டுப் பணிப்பெண்
சின்னொலாந்தேச	— ஒல்லாந்த கடற்படை வீரன், பூதத்தம்பியின் நண்பன். மற்றும் வெட்டியான் முதலியோர்

காலம் 1658 சமார்

கதை நிகழ் இடம் :

கொழும்பு : ஒல்லாந்தர் தலைமை அலுவலகம்
யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் : பூதத்தம்பியின் வீடு
யாழ்ப்பாணம் : ஒல்லாந்தர் கோட்டை

களம் I

காட்சி I

[ஒல்லாந்த உயர்தர அதிகாரி அபிரமியின் உத்தியோகபூர்வமான வீடு. கொழும்புமாகளில் உள்ள இந்த வீட்டின் அறையின் சாரளம் ஒன்றி னூடாக அபிரமும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றார். அவருடைய வாயிலிருக் கின்ற சுங்கரன்மூலம் புனை மண்டலமாகக் கிளம்புகின்றது. மேசை ஒன் றிலே மதுப்புட்டிகள் கிடக்கின்றன. பணியாளன் யேசன் மூலியிலே தூங்கி வழிந்துகொண்டிருக்கின்றான்.]

அபி: என்ன அமைதியான இரவு! சந்திரன் இதோ இந்த அறையின் ஊடாக எட்டிப்பார்க்கின்றான். இதே முழு மதியை எங்கள் அன்றுவேப் நகரிலே என் தாயார் காட்ட நான் மகிழ்ந்த காலமும் உண்டு. நான் பிறந்த நாட்டிற்கு இறகு கட்டிச் சென்றால்... கடல் கடந்து ஆயிரம் காததாரம் இங்கு வந்து ... இந்த இலங்கையில் மாண்டு மடியவோ நான் பிறந் தேன் ...? (மதுவை வார்த்துக் குடிக்கின்றார். இரவின் அமைதியைக் குலைத்துக் கொண்டு பலமான அலறல் ஒன்று வருகின்றது.)

குரல்: ஐயப்போ... அல்லாவே துணை.... என்னை அடிக் காதீர்கள்... பத்துப் பேர் சேர்ந்து அடித்தால் நான் செத்துப் போவேன்... ஐயப்போ... நான் பாவம். கருணை காட்டுங்கள்... அல்லாவே துணை!

[ஒல்லாந்த மாஜிய் அன்ரனி அடித்துத்தள்ள முசிலிம் வணிகன் கபூர் வந்து அபிரமும் முன்னால் விழுகின்றார். தூங்கி வழிந்த பணியாளன் யேசன் தடித்து எழுந்துகின்றது நன் சட்டையைச் சரிசெய்கின்றான்.]

அபி: (அலட்சியமாகப் புகையைக் கக்கிக்கொண்டு) யாரிவன்? இங்கு ஏன் வந்து கூச்சலிடுகின்றான்? ஏன் இவனைப் பிடித் துக்கொண்டு வந்தீர்கள்?

அன்ரனி: (வணக்கம் தெரிவித்துக்கொண்டு) நாங்கள் பல காலமாகக் கண்டுபிடிக்க முயற்சி செய்த கடற்கள்ளன் இவன்.

யாழ்ப்பாணப் பகுதியிலே கள்ளச் சரக்கு ஏற்றும்கோது இவனைக் கையும் மெய்யுமாகப் பிடித்தோம். கறுவா, இரத்தினம், முத்து, யானைத்தந்தம், துணிமணி எல்லாவற்றையும் கப்பலில் ஏற்றுவித்தான்.

அபி: (தன் சங்காணத் தட்டிவிட்டு) உன் பெயர் என்ன?

கபூர்: என் முழுப் பெயரையுமோ கேட்கின்றீர்கள்?

அன்: களவெடுத்துக் கசலம் தள்ளுபவனுக்கு முழுப் பெயர் வேண்டோ?

கபூ: (சிதானமாக) இல்லை. ஒல்லாந்தக் கம்பனியார் நீதி நியாயத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள். இது விசாரணை என்றபடியால் முழுப் பெயரையும் சொல்லத்தானே வேண்டும்.

அபி: சரி, முழுப்பெயரையுஞ் சொல்.

கபூ: என் முழுப் பெயர் முகமது அப்துல் கபூர்.

அபி: தொழில்?

கபூ: மாலுமி. என் பரம்பரையே அத்தொழிலைத்தான் செய்கின்றது. என் தந்தை மாலுமி. என் பேரன் மாலுமி. என் பேரனின் பேரன் மாலுமி. தம்பி மாலுமி. தமையன் மாலுமி. மாமா மாலுமி. சிறிய தந்தை மாலுமி.

அன்: உங்கள் குடும்பமே கொள்ளையடிக்கப் பிறந்துள்ளது என்று சொல்லுங்கள்.

கபூ: நிரைகடலோடித் திரவியம் தேடுவதற்கு மறுபெயர் கொள்ளையடிப்பது என்று இன்றுதான் அறிந்தேன்.

அன்: களிமமாகப் பேசவேண்டாம். இந்தக் கபடனை நான்... (அடிக்கப் போகின்றான்)

அபி: வேண்டாம். (கபூரைப் பார்த்து) உனக்கு என்ன தண்டனை கிடைக்கும் தெரியுமோ?

கபூ: (அமைதியாக) மரண தண்டனை! அதுதானே தெரிந்த காரியமாயிற்றே.

அபி: அதனையிட்டு வருந்துகின்றாயோ?

கபூ: வருந்துகின்றேன். பொங்கிவரும் பெருங் கடலில் மரக்கலத்தைச் சூறாவளிக் காற்றினூடாகச் செலுத்தும்போது மரணம் ஏற்பட்டால் அந்த மரணத்தையிட்டு நான் பெருமைப்படுவேன். என் இனமும் பெருமைப்படும். கேவலம்! எனக்கு இந்த மரணமோ? அதுதான் ஒரே ஒரு கவலை. வேறு எந்தக் கவலையும் இல்லை.

அபி: விலங்கை மாட்டி இவனைச் சிறைக்குள் தள்ளுங்கள். (சேவகன் விலங்கை மாட்டுகின்றான்)

கபூ: துரையே! சுக்கானைப் பிடித்து இரும்பான இந்தக் கைக்கு இந்த விலங்கு என்ன செய்யும்? இதேச! (பூட்டிய விலங்கை உடைத்தெறிக்கின்றான்)

அன்: அடேயப்பா! இவன் இரும்பு மனிதன்.

அபி: நாவன்மையும் கைவன்மையும் ஒருங்கே அமையப் பெற்றவன். சரி, நீ இறப்பதற்கு முன்னர் என்ன சொல்ல விரும்புகிறாய்?

கபூ: சொல்வதற்கு ஒன்றுமில்லை. ஆண்டவன் படைத்த ஆழியில் மரக்கலம் செலுத்த எவனுக்கும் உரிமை உண்டு. மரணம் எனக்கு ஒன்றுஞ் செய்யாது.

அபி: உன்னை நான் மன்னித்து, மரண தண்டனையைச் சிறைவாசமாக்கினால்...?

கபூ: என்றோ ஒரு நாளைக்குச் சிறையிலிருந்து தப்பியோடுவேன் என்ற நம்பிக்கையுடன் இருப்பேன்.

அபி: (சிறிது நகைத்துவிட்டு) உன் விருப்பப்படி நடக்க முடியுமானால் நட. நம்பிக்கையை இழக்காதே.

[சேவகன் கபூரைக் கையைப் பிணித்துச் சங்கிலியினால் கட்டி இரண்டு விலங்கை மாட்டி அழைத்துச் செல்கின்றான்.]

அன்: துரையே! இவனை நாம் பிடிப்பதற்குப் பட்டபாடு. மரக்கலத்தை இவன் வெட்டி வெட்டிச் செலுத்தினான். அப்படி வெட்டி வெட்டி நீந்தச் சுரு மீன்கூட இவனிடம் பழக வேண்டும்.

அபி: இவனைக் கொல்லாமல் வைத்திருப்பதே நல்லது என நான் கருதுகின்றேன். ஏன்?

அன்: இவனுக்கு இலங்கையையும் இதனைச் சுற்ற உள்ள சமுத்திரத்தையும் நன்கு தெரியும். நீர்ச் சுழிகள், தடவுபார்கள் எல்லாம் இவனுக்குத் தண்ணீர்ப்பாடம்.

அபி: இவனைக் கப்பலில் ஏற்றிச் சென்றால் கடற்பாறை எல்லாவற்றையும் துலக்கமாக எங்கள் படங்களில் வரையலாம். எங்கள் கப்பற் போக்குவரத்திற்கு அது பெரும் உதவியாக அமையும்.

அன்: அருமையான யோசனை! நஞ்சும் நோய்க்கு மருந்தாகும்.

[இருவரும் மதுவைக் கிண்ணங்களில் வார்த்தப் பருகிக் கீதனர். பருகி விட்டு அபிரும் அங்கும் இங்கும் உலாவுகின்றார். அன்ரனி தன் சப்பாந்தைக் கழற்றுகின்றார்.]

கபூ: (அறையின் வெளியே உள்ள நடைபாதையார் கூட்டிச் செல்லப்படுமபோது) என்னைப் பெற்று வளர்த்த அன்னையே! உன்னை இனி எப்போது காண்பேன்? கண்பார்வையை யிழந்து கடு கலங்கும் உனக்கு இனி உறுதுணை யார்? கடலோடி கபூர் இருக்கின்றான் என்ற துணியில் வாழ்ந்து வருகின்றாயே! சுண்ணை கபூர் இருக்கும்போது கண் பார்வை எதற்கு என்று சொல்லுவாயே... (அழுகின்றான்)

சேவகன்: எட்டி நடந்து செல். இல்லாவிட்டால் எனக்கும் உனக்கும் ஆபத்துத்தான். (இருவரும் செல்கின்றனர்)

அபி: - (தன் கங்கானிலே புறையிலையை அடைந்து கொண்டு) யாழ்ப்பாணப் பகுதியிலே இந்தக்-கடற் கொள்ளைக்காரருக்கு

அண்ணவு கடிக்கொண்டு வருகின்றது. அங்குள்ளவர்களை அடக்கித் திறம்பட நிருவாகஞ் செய்யவேண்டும்.

அன் : சென்ற நிருவாகக் கூட்டத்திலும் அதுபற்றிப் பேசினோம்.

அபி : பேசுவதற்குப் பயன் ஒன்றும் இல்லை. உடனே நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். ஏன் அன்ரனி? உன்னையே யாழ்ப்பாண மாகாண அதிபதியாக நியமித்தால் என்ன?

அன் : எனக்கு உங்களருகிலிருந்து இங்கே கொழும்பிலே சேவை செய்யத்தான் விருப்பம்.

அபி : ஆனால், நீதான் என் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவன். உன் நேர்மையை நான் மெச்சுகின்றேன். நேர்மை இல்லாமல் வெறும் திறமையால் எதனையுஞ் சாதிக்கமுடியாது.

அன் : யாழ்ப்பாணத்தைப் பரிபாலிப்பது இலகுவான அலுவல் என்று நான் எண்ணவில்லை. அங்குள்ளவர்கள் தந்திரிகள்; பெருமை பிடித்தவர்கள்.

அபி : இல்லை அன்ரனி. நீயேதான் போகவேண்டும். உனக்கு உதவியாக அந்திராசி முதலியையும் அனுப்பிவைக்கலாம். (சங்காணப் பற்றவைக்கின்றார்.) யாழ்ப்பாணத்தில் எங்கள் சின்னொலாந்தேச இருக்கின்றார். சுத்த வீரன். புலி; யாழ்ப்பாணத்தவரை அடக்கப் புலியும் தேவை; ஒரு நரியும் தேவை. நாளைக்கு இங்கு எட்டுமணிக்குக் கூடுவோம். அந்திராசியையும் வரச்சொல்.

காட்சி II

[அதே அதை. விருந்து ஒன்று டேய்ப்பதற்குவேண்டிய எல்லா ஒழுங்குகளையும் யேசன் ஓடி ஓடிச் சுவனிக்கின்றான். அபிரும் கையைக் கட்டியபடி கதிரையிற் காலைவைத்துக்கொண்டு நிற்கிறார். முகத்திலே வெறுப்பின் சாயல் தெரிகின்றது.]

அபி: சரியாக எட்டு மணிக்கு வருவதாகச் சொன்னார்கள். அன்றனியையும் காணவில்லை. அந்திராசியையும் காணவில்லை. குறித்த நேரத்தில் இவர்களுக்குக் குறித்த அலுவல் செய்யத் தெரியாது.

யேசன்: (சட்டையைச் சரிசெய்துகொண்டு) அன்றனி வந்து வாசலில் நிற்கின்றார்.

அபி: உள்ளே வரச்சொல். நேரம் போகின்றது. (யேசன் போகின்றான்.)

அன்: (உள்ளே வந்துகொண்டு) மன்னிக்க வேண்டும். வருவதற்கு நேரம் போய் விட்டது. வரும் வழியிலே சோதிடன் ஒருவனைக் கண்டேன். எனக்கு நல்லகாலம் வரும் என்று சொன்னான்.

அபி: (சிரித்து விட்டு) நல்ல காலம் வரும் என்பதற்குச் சோதிடம் தேவையில்லை. நானே நேற்றுச் சொல்லிவிட்டேன். உனக்குத்தானே பதவி ஏற்றம் வரப்போகின்றதே!

[அப்போது அந்திராசிமுதலி விரைந்து உள்ளே வருகின்றார். வந்த வேகத்தில் கால் நடுக்கிக் குடையுடன் கிழே விழுகின்றார். அபிரும் அன்றனியும் குலங்கக் குலங்கச் சிரிக்கின்றனர். அந்திராசி எழுந்து உடுப்பைச் சரிபார்க்கின்றார்.]

அன்: என்ன முதலியாரே? இந்த நிலாக் காயும் கோடையில் ஏன் குடையுடன் புறப்பட்டீர்கள்?

அந்தி: (வணங்கி விட்டு) துரைநாயகமே! நீங்கள் எனக்குச் சன்மானமாகத் தந்த பிரம்பையும், குடையையும் ஒரே மூலை

யிலேதான் பந்திரமாக வைப்பேன். அவசரத்தில் பிரம்புக்குப் பதிலாகக் குடையை எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டேன்.

அன் : (யேசனைப் பார்த்து) எங்கே எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டுவா. முதலியாருக்கு இன்று விருந்து. இந்தா முதலியாருடைய குடையை எடுத்துவை.

யேச : (போகும்பொழுது குடையை எடுத்து விரித்துப் பிடித்துக் கொண்டு) அற்பனுக்குப் பவிசு வந்தால் அர்த்தராத்திரியிற் குடை பிடிப்பான்.

அபி : முதலியாரே! உமக்குக் குறித்த நேரத்திற்குக் குறித்த வேலையைச் செய்து முடிக்கத் தெரியாது. எட்டு மணிக்குச் சரியாக வரச் சொன்னேன். இப்போது நேரம் எட்டரை. (மணிக்கூட்டைக் காட்டுகின்றார்)

அந்தி : இந்தமுறை மாத்திரம் மன்னியுங்கள். எனக்குக் கைவசம் மணிக்கூடு ஒன்றில்லை. (தாடியையும் மீசையையும் தடவுகின்றார்)

அபி : அவ்வளவுந்தானே? எங்கள் கொம்பனிக் கணக்கிலே ஒன்று கொடுக்கச் சொல்லுகின்றேன்.

அந்தி : (வணக்கி விட்டு) உண்பது கொம்பனியின் உணவை. உடுப்பது கொம்பனியின் உடுப்பை. பிடிப்பது கொம்பனியின் குடையை.

அன் : இனிப் பார்ப்பதுவும் கொம்பனியின் மணிக்கூட்டை. சரி, சாப்பிடும் முதலியாரே. இதோ விற்றண்டி!

[மூவரும் மதுவைக் குடித்து உணவை உண்ணுகின்றனர். அந்திராசி மாத்திரம் மதுவை வார்த்து வார்த்து மடக்கென்று குடித்துவிட்டு இறைச்சி, மீன் எல்லாவற்றையும்-அள்ளி அள்ளி உண்கின்றார்.]

யேச : (உள்ளே வந்து சட்டையைச் சரிசெய்து விட்டு) வருங் காலத்தைத் தவறாது சொல்ல வல்ல கைரேகை சாத்திரி கதிரவேலு வந்து நிற்கின்றான்.

அபி: அவனை நான் பார்க்க விரும்பவில்லை. போகச் சொல். இங்காட்டிலே சாத்திரிமார்களுக்குக் குறைவில்லை. சனத்திரளிலே ஒரு ஆளிலே மோதுப்பட்டால் அந்த ஆள் கண்டிப்பாகச் சாத்திரியாகத்தானிருக்கும். கால் இடறுப்பட்டால் அது கோயில் வாசற் படிக்கட்டாயிருக்கும்.

அன்: அவன் மிகவும் திறமைசாலி. எனக்குத் தெரியும்.

அந்தி: மகா பிரபு, இவனைப் போன்ற சோதிடனை நீங்கள் எங்குமே பார்த்திருக்கமாட்டீர்கள். கெட்டிக்காரன், நல்லாகப் பலன் சொல்லுவான்.

அன்: அவன் தான் என்னுடைய எதிர்காலத்தைப் பற்றியுஞ் சொன்னான். அவனை நீங்கள் பார்க்கத்தான் வேண்டும். நான்தான் இங்கு வரச்சொன்னேன்.

அபி: ஓகோ! அப்படியோ? அவன் வரட்டும்.

[கதிரவேலு தன் குடுகுடுப்பை மூட்டை முடிச்சுடன் உள்ளே வருகின்றான். அபிரமியிற்குச் சிரிப்பு வருகின்றது]

அந்தி: (கதிரவேலுவைப் பார்த்து) எங்கள் மதிப்பிற்குரிய துரையின் எதிர்காலத்தை எடுத்தியம்புவீர் சகலகலா பண்டிதரே! (அபிரமியைப் பார்த்து) துரை, இவர் சோதிடம், சிற்பம் இலக்கியம், இசை எல்லாவற்றிலும் நிபுணர்.

அபி: எல்லாவற்றிலும் நிபுணர்தான். ஆனால் ஒரு வயிறு சோற்றிற்கு உழைக்கத் தெரியாது. இல்லையோ?

[கதிரவேலு தன் பொட்டலங்களில் உள்ள பொருள்களை எடுத்து வைக்கின்றான். பின்னர் ஏதோ செபஞ் செய்கின்றான். குடுகுடுப்பையை அடிக்கின்றான்.]

அபி: சரி, நாடகம் தொடங்கப் போகிறது.

கதி: இந்த வாழ்க்கையே நாடகம்தானே. (அபிரமியின் இரு கைகளையும் பார்வையிடுகின்றான்) இந்தப் பூலோகத்திலே தன்னிகரற்ற தனிப்பெருந் தலைவனாகத் துரையவர்கள் நிகழ்கின்றார்கள்.

அபி: (சிரித்துவிட்டு) அதனைச் சொல்வதற்குக் கைரேகை பார்க்கவேண்டியதில்லை. என் உத்தியோகமே அதனைச் சொல்லும்.

அந்தி: தயவுசெய்து துரையவர்கள் குழப்பக்கூடாது. அவர் சொல்லி முடிந்தபின்னர் துரை கேட்பதனைக் கேட்கலாம்.

கதி: துரையினுடைய தாயன்பு நிகரற்றது. உங்களுடைய மாதா இல்லாவிட்டால் நீங்கள் இந்த நிலைக்கு வந்திருக்க முடியாது. சிறு வயதிலே நீர்த் தத்து இருந்திருக்கின்றது. தாய் மாமன் வழியாலே பெரும்பொருள் வந்துசேரும். நிற்க; இக்காலத்தில் இங்கு ஆட்சி செலுத்தும்போது நீங்கள் நம்பியவர்கள் உங்களை வஞ்சிப்பர். கொடுங்கோன்மைக்கு இடமுண்டு. உங்களுடைய நண்பரொருவர் மரணமாவார். நண்பரைப் பிரிந்த துயரால் வாடுவீர்கள். சொந்த புத்தியை இழக்காமலிருந்தால் தந்திரத்தால் உங்களை வஞ்சித்தவர்களை மிஞ்சிவிடலாம். நதிகலங்காமலிருந்தால் விதியையும் வெல்லலாம். ஏற்படப்போகும் அபகிர்த்தியை அன்றே துடைத்தெறியலாம். எதிர்காலம் இன்னும் சிறப்பாக அமையப்போகின்றது. அரசன்மானங் கிடைக்கும்.

அபி: சரி, நல்லது. இனிப் போதும். இந்தாரும். (செம்பொற் காசு ஒன்றினை அலட்சியமாக எடுத்துக் கொடுக்கின்றார்.)

கதி: (அத்திராசியைப் பார்த்துவிட்டு) இல்லைப் பிரபு. உங்கள் கடைக்கண் பார்வை இருந்தால் அதுவே எனக்குப் போதும். போய்வருகின்றேன்.

அபி: நல்லது போய்வா. (அத்திராசியைப் பார்த்துவிட்டு) என்ன முதலியாரே? உங்களுடைய எதிர்காலத்தைப்பற்றி இவன் ஒன்றும் சொல்லவில்லையோ? (கதிரவேலு போகின்றார்.)

அந்தி: எனக்கும் பதவியேற்றம், பேர், புகழ் எல்லாம் கிடைக்கும் என்று சொன்னான்.

அன்: அப்படியோ சொன்னான்? நீங்கள் அதனை நம்புகின்றீர்களோ?

அந்தி: (அடங்கி நடக்கும் பாவணையிலே சிரித்துவிட்டு) நம்பினால் என்ன, நம்பாவிட்டால் என்ன, எனக்கு உங்களுடைய தயவு

இருந்தாற் போதும். உங்களுடைய மேசையிலிருந்து சிந்தும் உணவு எனக்குக் காணும்.

அன்: என்ன? எங்கள் தேசாதிபதியின் கடைக்கண் பார்வையைப் பெற்றதனால் உற்றூர், உறவினர், ஏனைய பிரதானிகள் எல்லோரும் உம்மை உதறித் தள்ளிவிட்டார்கள் என்று கவலைப்பட்டீர்.

அந்தி: அதனையிட்டு நான் சற்றேனும் கலங்கவில்லை. அவர்கள் பெருமை பிடித்தவர்கள். அன்னியனாகிய ஒல்லாந்தருக்கு நான் அடிபணிந்து தன்மானம் இழந்தவனென்று இழிவாகப் பேசுவர். இனத்தைக் காட்டிக்கொடுத்த கோடரிக்காம்பு என இடித்துக் கூறுவர்.

அபி: இனி இந்த நாட்டிலே உங்கள் தரிழ், சிங்கள மன்னரின் ஆட்சி ஒருபோதும் தலைதூக்காது. புலியின் வாய்ப்பட்ட மான் தப்புமோ? யானை வாய்ப்பட்ட கரும்பிற்கு மீட்சி ஏது?

அந்தி: அவர் எக்கேடு கெட்டாலும் நமக்கென்ன? ஒல்லாந்த இராசா வாழட்டும்!

அபி: நல்லது. அன்ரணியை யாழ்ப்பாணத்திற்கு மாகாண அதிபதியாக அனுப்பப் போகின்றேன். அந்திராசியையும் முதலியாராக அனுப்பி வைத்தால் நல்லது என்று நிர்வாகிகளும் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர்.

அந்தி: (கையில் மதுபுட்டியை எடுத்துக்கொண்டு) என்ன? எனக்கோ? யாழ்ப்பாணத்து முதலியார்ப் பதவியோ? அப்படியோ? உண்மையோ?

அன்: அப்படியேதான்! உண்மைதான்!

அந்தி: ஐயோ! வேண்டாம்! யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் நிமிர் பிடித்தவர்கள். அவர்களோடு இருந்து காலத்தள்ளுவது கடினமான அலுவல்.

அன்: நாம் நேர்மையாகவும், திறமையாகவும் நடந்து கொண்டால் அவர்களால் என்னதான் செய்யமுடியும்?

அபி: என்ன அன்ரனி? உனக்கு அந்திராசியின் குணம் தெரியாதோ? முதலில் மாட்டேன் என்றுதான் சொல்லுவார். பின்னர் முத்தியடித்துக்கொண்டு வருவார். அந்திராசியின் இயல்பே அப்படித்தான்.

அந்தி: (மதுவை எடுத்துப் பருகிக்கொண்டு) நீங்கள் சொல்வதனை நான் ஒருபோதும் தட்டிப் பேசமாட்டேன். ஆனால் யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போக எனக்குப் பயமாக இருக்கின்றது. (மது புரைக்கேறவே பலமாக இருமுகிறார். பின்னர் 'தொப்' என்று நாற்காலி ஒன்றில் விழுமின்றார்.)

அன்: கிழவனருக்கு வெறி தலைக்கேறிவிட்டது. (யேசனைப் பார்த்து) மதுப் புட்டிகளை எடுத்துச்செல். இத்துடன் இதனை நிறுத்திக்கொள்வோம்.

அபி: ஏன்? நானும் வெறி வந்து சாய்ந்துவிடுவேன் என்ற பயம் வந்துவிட்டதோ? எனக்கு எல்லா அலுவலிலும் எல்லை எது என்பது தெரியும்.

அந்தி: எல்லை எது என்று எனக்குத் தெரியும். (வெறி மேலிடவே பாடுகின்றார்.)

எல்லை யேதடா தொல்லை யேதடா
சொல்லு மேதடா பணிவும் ஏதடா
அல்லல் ஏதடா அஞ்சல் ஏதடா
நல்ல நெஞ்சிலே நடுக்கம் ஏதடா
வெல்தல் ஒன்றுதான் மேவு வோமடா.

அந்த நாளையிலே நான் ஒரு கவி பாருங்கள். கவிப் பிரவாகமும் மது வெறியும் புயலும் மழையும் போன்றவை. (மேலும் பாடுகின்றார்.)

நல்ல நெஞ்சிலே நடுக்கம் ஏதடா
வெல்தல் ஒன்றுதான் மேவு வோமடா
வெல்தல் ஒன்றுதான் மேவு வோமடா.

அன்: முதலியாரே! நீர் இப்படியாக அபகரத்தை அள்ளிச் சொரிந்தால் நாம் தற்கொலைதான் செய்யவேண்டும். இதோ, இந்த யன்னலூடாக நான் வெளியே பாய்ந்துவிடுவேன்.

அபி: அந்தளவு தூரம் அவர் எமக்குத் தொல்லை தர மாட்டார் என்று நம்புகின்றேன்.

அந்தி: (எழுந்து தள்ளாடித் தள்ளாடி) வாழ்வளிக்கும் மதுக் கிண்ணத்தைக் காணவில்லையே. கவிப்பிரவாகம் கரைபுரண்டோட ஒரே ஒரு கிண்ணம். அப்புறம் நான் வானவெளியிலே மிதந்து செல்வேன்.

அபி: இனி உம்மால் நிலத்திலே நடக்க முடியாது. வான வெளியிலேதான் பறந்து செல்லவேண்டும். (மெதுவாக நகைக் கிணர்.)

அந்தி: எங்கு பறந்து சென்றாலும் நான் உங்கள் அடிமை. இந்த நாய் உங்கள் உணவைத் தின்று வளர்கின்றது. நீங்கள் எதனைச் சொன்னாலும் நான் அதனை மீறி நடக்கமாட்டேன்.

அபி: நல்லது, நல்லது முதலியாரே. ஆனால் எந்த அலுவலும் நிதானமாக நடத்தல் வேண்டும்.

அந்தி: எனக்கும் நிதானமாக நடக்கவேண்டும் என்பதும் விளங்கும். கவனமாகவும் நடப்பேன். நிதானமாகவும் நடப்பேன். நிதானத்தைக் காற்றிலே பறக்கவிட்டுக் கண்முடித் தனமாகவும் நடப்பேன்.

அபி: நீங்கள் எப்படியும் நடக்கலாம். இப்போது இந்த இடத்தை விட்டு நடவுங்கள். யேசன், முதலியாரைப் பல்லக்கில் அழைத்துச் செல்லச் சொல்.

அந்தி: எனக்கு வெறியில்லை. நான் நடந்துபோவேன். (அந்திராசி தள்ளாடித் தள்ளாடி வெளியே போகின்றார். யேசன் குடையை விரித்தபடி கொடுக்கின்றார்.)

அந்தி: (குடையை வாங்கிப் பிடியை முத்தமிட்டுவிட்டு) ஒல்லாந்த இராசா என்னைக் காப்பதுபோல நீயும் எனக்கு வெய்யிற படாமல் காப்பாற்றுகின்றாய். (மீண்டும் குடையை முத்தமிட்டு கிணர்.) இனி என்னால் நடக்க முடியாது. இப்படி இருப்போம். எனக்கு எல்லைக்குள் நடக்கவும் தெரியும். எல்லையை மீறி நடக்கவும் தெரியும். (ஊட்டு வாயிலில் உள்ள புற்றரையில் விழுந்து படுக்கின்றார். விரித்து வைத்த குடைபைத் தலைகீழாக உதைத்துத் தள்ளுகின்றார்.)

காட்சி III

[அதே அரை. அபிரும் சாய்வு நாற்காலி ஒன்றிலே படுத்திருக்கின்றார். பணிபாளன் யேசன் அவருக்கு விசீறியால் விசுக்கிக்கொண்டிருக்கின்றான்.]

அபி: என்ன யேசன்? இந்த அந்திராசி முதலியை உனக்கு நன்றாகத் தெரியுமோ? அவர் எப்படியான ஆள்?

யேச: (சட்டையைச் சரிசெய்துகொண்டு) அவரை எனக்கு நன்கு தெரியும். குள்ளநரியின் தந்திரமும், நாகபாம்பின் நச்சுத்தன்மையும், தேனீயின் சுறுசுறுப்பும் உடையவர். ஆனால், சில வேளைகளில் கழுதைபோலவும் நடந்துகொள்வார். குடுமியைப் பிடிக்கத் தாவுவார். தவறிவிட்டாற் காலிலே விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்பார்.

அபி: அப்படியானால் அவரை யாழ்ப்பாணத்திற்கு முதலியாராக அனுப்புவோமோ?

யேச: அனுப்பலாம். ஆனால், இவரை மேற்பார்வை செய்வதற்கு மேலதிகாரி இருப்பார்தானே?

அபி: கண்டிப்பாக இருப்பார்கள். அதனையிட்டுக் கவலைப்பட வேண்டாம்.

யேச: துரை, ஒன்று சொல்லுகின்றேன். பிழையாக எண்ணக்கூடாது. நேற்று வந்த கைரேகை சாத்திரி கதிரவேலுவைக் கூப்பிட்டால் அந்திராசி முதலியைப்பற்றிக் கூடுதலாக அறியலாம். எங்கள் கோட்டை எல்லைப்புறத்திலேதான் தங்கியிருக்கின்றான். நீங்கள் உத்தரவு கொடுத்தால் உடனடியாக அழைத்து வருவேன்.

அபி: அழைத்துவா உடனே.

[யேசன் வெளியே போகின்றான். அதேநேரத்தில் அன்ரனி உள்ளே வருகின்றார்.]

அபி: அன்ரனி! அந்தக் கதிரையை எடுத்துக்கொண்டு இப்படி வந்து இரு. நேற்று எனக்கு அந்திராசிமுதலி நடந்து

கொண்ட விதம் சற்றேனும் பிடிக்கவில்லை. இவ்வாறு எல்லே மீறி மதுவிலை ஆழ்ந்து மிதப்பவரிடம் கீருவாகப் பொறுப்பை எப்படி ஒப்படைக்கலாம்?

அன் : (கிரித்துவிட்டு) அந்திராசி நல்ல விவேகி. ஆனால், பேராசை பிடித்தவர். இலவசமாக எது வந்தாலும் அதனை ஏற்க மறுக்கமாட்டார்; தயங்கவும்மாட்டார். நேற்று மது இலவசமாகக் கிடைத்தது. மடமடவென்று குடித்துவிட்டார். அது தான் பிழை. நல்ல மனிதன்.

[அப்பொழுது யேசனும் சாத்திரி கதிரவேலுவும் உள்ளே வருகின்றனர்.]

அபி : (கதிரவேலுவின் குடுகுடுப்பையை வாங்கிச் சற்று மெல்லமாக அடித்துவிட்டு) முக்காலத்தையும் உணர்ந்த சகலகலா பண்டிதரே! நான் உங்களை ஏன் அழைத்தேன் என்று ஆருடஞ் சொல்ல முடியுமோ?

கதி : (தலையைச் சொறித்துகொண்டு) தெரிய ... வில் ... லை, மகாபிரபு.

அபி : (மேலும் இருமுறை குடுகுடுப்பையை அடித்துவிட்டு) எங்கே? இனிச் சொல்லும் பார்க்கலாம். (கதிரவேலு கையைப் பிசைகின்றான்.) அது சரி. இந்த அந்திராசி முதலியை உனக்கு நன்றாகத் தெரியுமோ?

கதி : ஆம், ஆம். நன்றாகத் தெரியும். என்றாலும் தெரிந்தும் தெரியாது என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

அன் : என்ன? ஏன் அப்படிச் சொல்கின்றாய்?

கதி : எனக்கு அவரைச் சரியாகப் பதினெட்டு வருடங்களாகத் தெரியும். ஆனால், அந்த மனிதனுடைய உள் மனத்தைப்பற்றி என்னால் எள்ளளவேனும் தெரியமுடியாமல் இருக்கின்றது. உங்களிடம் விசுவாசமாகத்தான் இருக்கின்றார். நல்ல விவேகி. கெட்டிக்காரன்.

அபி : (குடுகுடுப்பையை அடித்துவிட்டு) சென்றுவாரும் பண்டிதரே. தேவை என்றால் எப்போது கூப்பிடுவேன் என்பது தெரியுமோ? (கதிரவேலு தலையைச் சொறிகின்றான். பின்னர் குடுகுடுப்பையை வாங்கிக்கொண்டு செல்கின்றான்.)

அன்: இந்தக் கபூரை நாம் கவனிக்கவில்லையே.

அபி: நான் மறந்துவிட்டேன். நீ போய் அழைத்துவா அவனை.

[அன்ரனி செல்கின்றார். அபியின் மேற்சட்டையைப் போடுவதற்கு யேசன் உதவி செய்கின்றான்.]

அபி: யேசன்! நீதான் என் கம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான ஒற்றன் என்பது ஒருவருக்குத் தெரியாது. வெறும் பணியாளன்; முட்டாள் என்பதுதான் எல்லோருடைய எண்ணமும். நீயும் யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போக ஏற்பாடு செய். அங்கு அன்ரனியின் பணியாளனாக இரு. (யேசன் சட்டையைச் சரிசெய்து கொண்டு வளங்குகின்றான். விலங்கு பூட்டியபடி கபூர் முன்னே வர அன்ரனி பின்னால் வருகின்றார்.)

அன்: ஐயா! இதோ கபூர்.

அபி: ஒகோ. நீங்களோ? அது சரி. முகமது அப்துல் கபூரே! உங்கள் முடிவுதான் என்ன?

அன்: இவனுக்குச் சரியாக மூன்றுநாள் தவணை கொடுத்தோம். இப்போதும் “மாட்டேன்; சொல்லமாட்டேன்; முடியாது” என்று பழைய பல்லவியைத்தான் பாடுகின்றான்.

அபி: சரியான பிடிவாதக்காரன். பிடிவாதமும் முடக்குவாதம் போன்ற ஒரு கோய். இலங்கையைச் சுற்றுவர உள்ள தடவுபார், நீரோட்டம், கடற்பாதை எல்லாம் காட்டித்தராவிட்டாற் பிடிவாதத்திற்கு மருந்து எம்மிடம் உண்டு. (மேசையில் இருந்து சவுக்கு ஒன்றினை எடுக்கின்றார்.)

கபூ: என் இனத்தை நினைத்தால் உடலில் ஏற்படப் போகும் கோவும் இன்பமாக மாறும். வேம்பும் கரும்பாகும்.

அபி: மாறுமோ இல்லையோ தெரியாது. பார்க்கலாம். (சவுக்கை எடுத்துக் கபூரைப் பலமாக மூன்றுமுறை அடிக்கின்றார். கபூர் ஆடாமல் அசையாமல் சிந்திக்ருன்.)

அன்: இப்பொழுது என்ன சொல்லுகின்றாய்?

கபூ: ஒல்லாந்த தேசத்திலிருந்து நீங்கள் சிரமப்பட்டு இந்த நாட்டிற்கு ...

அன்: இந்த நாட்டிற்கு வந்து பெரிய அட்டகாசம் செய்கின்றோம். இல்லையோ?

கபூ: இல்லை. நீங்கள் இந்த நாட்டிற்கு வருவித்த சவுக்கு இப்படித் தும்புதும்பாக அறப்போகின்றது. அதற்கு அந்த விதி.

அபி: உனக்கு இந்த விதி, கபூர். நீ அஞ்சாநெஞ்சம் படைத்தவன். உன் நெஞ்சின் உரம் என்னைக் கவர்ந்துவிட்டது. (யேசனைப் பார்த்து) சவுக்கை அப்புறம் கொண்டுபோ. (யேசன் போகின்றான்.) இந்தா களைத்துப் போய்விட்டாய். பருகு இதை. (மதுவைக் கண்ணத்தில் வார்த்தினார்.)

கபூ: ஐயா! வேண்டாம். இசிலாத்தைப் பின்பற்றுகின்ற எவனும் அதனைக் கையாலுந் தொடமாட்டான். (வணங்குகின்றான்.)

அன்: நன்று. உன் மதப்பற்றிற்கு நாம் ஒருபோதுங் கெடுதல் செய்யோம். (சங்காணை எடுத்துப் புகையிலையை சுட்கின்றார்.)

அபி: யாழ்ப்பாணப் பகுதியைச் சுற்றவரவுள்ள கடற்பாதைகளைக் காட்டிக்கொடு. உனக்கு விடுதலை தருகின்றேன். உடனே உன் தாயைப் பார்க்கலாம்.

அன்: இந்தா. இந்தச் சங்காணை என்றாலும் பற்றவை. களைத்துப்போனாய்.

கபூ: (தயங்கிக்கொண்டு) இல்லை. வேண்டாம். (அபிரமைப் பார்க்கின்றான்.)

அபி: எடுத்துப் பற்றவை.

கபூ: (எடுத்துக்கொண்டு) கண்பார்வையை இழந்து கதி கலங்கும் என் அன்னையின் காலடியிலே போய் விழத் துடியாய்த் துடிக்கின்றேன். அதற்காக என் இனத்தைக் காட்டிக் கொடுப்பதோ? இனம் பெரிதோ? தாயன்பு பெரிதோ? பாலை வனத்துச் சூறாவளிபோல் என் மனம் உணர்ச்சிவசப்பட்டுச் சுழல்கின்றது. மகாபிரபு! இன்னும் இரண்டு நாள் தவணை கொடுங்கள்.

அபி: உன்னுடைய குணத்தை நான் மெச்சுகின்றேன். எதிரி என்றால் உன்னைப்போல இருக்கவேண்டும். நரி போன்ற

றவரின் நட்பிலும் பார்க்கப் புவி போன்றவரின் பகைமை நன்று. சரி உன் முடிவை யோசித்துச் சொல். (கபூர் வனங்கி ளிட்டுப் பணியாளனுடன் போகின்றான்.) அன்ரளி, இவனையும் யாழ்ப்பாணம் அழைத்துச் செல்.

கபூ: (நடந்துகொண்டு மந்தவனப் பாதையிலே செல்லும்போது) திக்கற்ற நிலையிலிருந்து தவிக்கின்றேன் தாயே. நீதான் இதற்கு ஒரு வழி சொல். எமது மூதாதையர் கண்டுபிடித்த கடற் பாதை களை என் சொந்த நலனுக்காகக் காட்டிக் கொடுக்கலாமோ? தன்னலத்திற்காக இனத்தை விற்கலாமோ? யாழ்ப்பாணத் திலே பூதத்தம்பி முதலியார் இருக்கின்றார். தொண்டு செய் தால் யாழ்ப்பாணத்து அரசனுக்கு; இல்லாவிடில் மண்ணைக் கிண்டி வாழலாம் என்று இருக்கின்றார். அவர் பெருந்தகை, அவரைப்போல நானும் என் இனத்தை மதித்து நடந்தால் ... ஐயோ தாயே! (அழுகின்றான்.)

தீரை.

களம் II

காட்சி I

[இடம் நல்லூர். பூதத்தம்பி முதலியின் வீடு. வீட்டு அறையொன் றினிலே அழகான வேலைப்பாடமைந்த பல தளபாடங்கள் இருக்கின்றன. பூதத்தம்பியின் மனைவி அழகவல்லி தன் வீணையை எடுத்துத் துடைத்துத் தந்தியைச் சரிபார்க்கின்றார். அப்பொழுது அவரின் மைத்துனி புதுநாயக வல்லி உள்ளே வருகின்றார். அழகிய வேலைப்பாடமைந்த திரையிலே முருகனுடைய திருவுருவம் வர்ணத்தினாலே நீட்டப்பட்டிருக்கின்றது. அழகவல்லி அதனையே உற்றுப் பார்க்கின்றார்.]

புது: ஏன் மைத்துனி? முருகன் திருவுருவத்தைப் பார்த்து என்னதான் வேண்டிக்கொள்கின்றீர்கள்?

அழ: என் மனநிலை சரியாக இல்லை. எல்லா முதலி மாநும் ஒல்லாந்தரிட்டு சென்று உத்தியோகம் பார்க்கின்றீர்கள். இவர் மாத்திரம் ... இப்படியாக ...

புது: என்ன? அண்ணா பூதரையோ சொல்லுகின்றீர் கள்? அவருக்கு என்ன? ஒரு குறையுமில்லையே! பின் ஏன் உத்தியோகமும் உழைப்பும்?

அழ: குறை ஒன்றும் இல்லை என்றுதான் அவரும் சொல் கின்றார். 'வயலில் ஒருமுறை விளைந்தால் பத்து ஆண்டு உண் ணப் போதும். படிக்கக் கன்னிந்தமிழ் உண்டு. வாழ்வளிக்க நீயுண்டு' என என்னைப் பார்த்துக் கேளியாகப் பேசுகின்றார்.

புது: அதில் என்ன தவறு? நீங்கள் இல்லாவிட்டால் அண்ணாவின் வாழ்வு பொலியாது.

[அதே நேரத்தில் இரு வான்வீரர்களின் மோதல் கேட்கின்றது. "வலக்காலை முன்னே வை. வானைத் துளாவி எடு. துரிதம் போதாது" என்ற குரல் வருகின்றது.]

அழ: விடிந்தாற் பொழுதுபட்டால் இதுதான் வேலை. இதற்கு ஒரு முடிவில்லையோ?

புது: இது என்ன? யாரோ சண்டை செய்கின்றார்கள். ஐயைய்யோ! யாரப்பா? யாரங்கே? அய்யோ!

அழ: மைத்துனி! பறவேண்டாம். வேறு யாருமில்லை. உங்களுடைய அருமைத் தமையனார் உங்களுடைய மாண்பு மிக்க மருமகனுக்கு வாள்வித்தை பழக்குகின்றார். அவ்வளவும் தான்.

புது: அப்படியோ? அது நல்ல அலுவல்தான். வாருங்கள் அதனைப் போய்ப் பார்ப்போம்.

அழ: அதோ. அதில் நின்று எட்டிப் பார்த்தால் எல்லாத் தெரியும். (புதுநாயகவல்லி எட்டிப் பார்க்கின்றார்.)

பூத: மகனே பாரடா! உன்னுடைய ஆசைமாயி வந்து எட்டிப் பார்க்கின்றார். உன் நிறமை எல்லாவற்றையும் முறையாகக் காட்டு, கண்மணி.

[பூதத்தம்பியும் அவருடைய மகன் வன்னித்தம்பியும் இடதுசாரி வலதுசாரியாக வாட்சண்டை செய்கின்றனர்.]

புது: போதும். பிள்ளை களைத்துவிட்டான். (இருவரும் வாட்சண்டையை நிறுத்துகின்றனர்.) இந்தாடா கண்மணி. (தன்கையிலிருந்த மோதிரத்தைக் கழற்றி மருமகனுடைய கையிலே போடுகின்றார்.) வெட்கப்படாதே. உனக்குத் தருவதற்கு எனக்குப் பெண் இல்லை. (வன்னித்தம்பி வெட்கித் தலை குனிகின்றார்.)

அழ: போதும், போதும். அண்ணனும் தங்கையும் ஆடுகின்ற கூத்து.

பூத: போதும். எங்கே மகனே, ஆய்ச்சிக்கும் மாமிக்கும் ஆடிக் காட்டு. (சலங்கைக் கட்டை எடுத்து எறிகின்றார்.) சிறுத்தொண்டன் கதை. பிள்ளைக்கறியை உண்ட சிவத்துறவி வயிறு நிரம்பியதால் ஆடிப் பாடுகின்றார். அதுதான் காட்சி.

அழ: போதும், போதும். நாளைக்கு ஆடலாம். (பூதத்தம்பி பாடுகின்றார். வன்னித்தம்பி ஆடுகின்றார்.)

பாட்டு

போதும் போதும் உண வெந்தன் தொண்டனே
திது நீங்கிய அன்புகொள் மெய்யனே
யாதும் நானொன எண்ணினை ஆதலின்
போதும் அன்புக் கறிஒன்றும் போதுமே.

புது: போதும் போதுமே. பின்னை நல்லாகக் களைத்துப் போனான்.

பூத: என்ன களைப்பு. துள்ளித் திரிகின்ற வயது. இந்த ஆண்டு விசயதசமி தினத்தன்று வீரமாகாளி அம்மன் கோயிலில் தம்பியின் அரங்கேற்றம் நடைபெறும்.

அழ: (சலிப்புடன்) என்ன? வாள்வித்தை அரங்கேற்றமோ? ஒல்லாந்தர் பிரங்கி, துப்பாக்கி, வெடிமருந்து, குண்டு என்கின்றாரர்கள். நீங்கள் துருப்பிடித்த வாளை வைத்துத் தலையைச் சுற்றிச் சுழற்றுகின்றீர்கள். சீச்சி! வெட்கம்! வெட்கம்!!

பூத: (புதுகாயணைப் பார்த்து) எப்படி உன்னுடைய மைத்துனி? வாய்ப்பாட்டிலே அவருக்கு நிகரில்லை. ஏன் மூக்காலே முகாரி வாசிப்பதென்றால் அந்தக் காலத்து யாழ்ப்பாடி கூட இவரிடம் பிச்சை வாங்கவேண்டும்.

அழ: அப்படியே இருக்கட்டும். இந்தப் பச்சைக் குழந்தையைக் களரி கட்டி ஆடவிட்டால் எல்லோரும் கண்ணாக்குள் வைத்துக்கொண்டு போய்விடுவார்கள்.

பூத: சரி, களரி ஆட்டம் முடிந்த பின்னர் கண்ணாறுக்குப் பார்வை பார்க்கலாம். தம்பி போ. ஆறடா கண்ணே. (வன்னித்தம்பி போகின்றார்.)

புது: அது ஒருபுறமிருக்கட்டும். மைத்துனிக்கு நெடுநாளாக ஒரு கவலை நெஞ்சிற் புகுந்துவிட்டது.

பூத: அதுதானே எனக்குத் தெரிந்த அலுவலாயிற்றே! என் பிரியநாயகிக்கு நான் என்று கழுத்திலே தாலிகட்டினேனோ அன்று அவருக்குக் கவலையும் கெஞ்சிற் குடிக்கொண்டுவீட்டது. (கைக்கிஞ்சுர்.)

அழ: இந்தமாதிரிச் சிரிப்பும் கிண்டலும்தான் எங்களை இந்த மிலைக்குக் கொண்டுவந்து விட்டன.

பூத: மைத்துனி சுருதி சேர்க்க என் மனைவியார் பழைய பல்லவி பாடுகின்றார். நறுக்காகச் சொன்னால் நான் ஒல்லாந்த இராசாவிடம் உத்தியோகம் பார்க்கவேண்டும். இல்லையோ?

புது: அதிலே ஏதும் பிழையும் உண்டோ அண்ணா?

பூத: எனக்கு உத்தியோகம் உழவுத் தொழில். என் செல்லமெல்லாம் பொங்கி வரும் கெற்கதீர்கள். வயல் செய்யப் பழம் பெரும் பண்ணையாட்கள் இருக்கின்றார்கள். வீட்டிலே மகாலட்சுமி வீற்றிருக்கின்றார். துணைக்கு நீங்களும் கைலாய முதலியும் இருக்கும்போது எனக்கு என்ன குறை?

அழ: ஒன்று சொல்ல மறந்து விட்டீர்கள். 'இரகுவரிசம்' கையிலிருந்தால் கவலை எல்லாம் காற்றாய்ப் பறந்தோடிவிடும் என் பிரிகள்.

பூத: உண்மை, உண்மை. இப்போது நான் இரகுலமி சத்திற்கு அகல உரை எழுதிக்கொண்டிருக்கின்றேன். நேற்று அருமையான பாட்டு ஒன்றிற்கு நூதன உரை கண்டேன்.

புது: நீங்கள் அந்தப் பாட்டைப் பாட, மைத்துனி வீணையை மீட்க, நான் கேட்க, அப்பப்பா! அதிலேதான் எத்தனை இன்பம்!

பூத: சரி, எதற்கும் என் மைத்துனர் கைலாய முதலியை ஒருமுறை கேட்பின்னர் உத்தியோகம்பற்றிப் பேசலாம். பாட்டு, பயன், படிப்பு, கூத்து, வாள்வித்தை, நல்லூர் முருகன் முன் கை எடுத்தல்; இவைதான் என் உள்ளத்திற்கு உகந்தவை. உத்தியோகம் எதற்கு? (பாடுகின்றார்.)

வேலவனே நீதான்

கோலமயில் மீதுவராய்.

புது: நீங்கள் பாடிக் கொண்டேயிருங்கள். நாங்கள் வீட்டு வேலைகளைக் கவனிக்கவேண்டும்.

பூத: நல்லது. நான் ஏட்டிலே எழுதவேண்டியிருக்கின்றது.

அழ: சமையல் வேலை முடிந்ததும் வந்து கூப்பிடுவோம். உணவருந்த வந்துவிடவேண்டும். பா நயத்திலே பரவசமடைந்து விட்டதாகச் சொல்லவேண்டாம்.

முத: (வேலவனே என்ற வரிகளை முணுமுணுத்துக்கொண்டு) நல்லது. (இருவரும் போகின்றனர். ஏட்டையும் எழுத்தாணியையும் எடுத்துக்கொண்டு பூதத்தம்பி அங்கும்ங்கும் உலாவுகின்றார்.) நல்லூரிற் கோயில் கொண்டருளும் வேலவனுக்கு ஒரு கிர்த்தனை. கடைசி இரண்டு அடியையும் முடிக்க முடியாமலிருந்தது. கனவிலே கதிர்ஒளி வேலவன் எனக்கு அதனை முடித்துக் கொடுத்தார். (வரசிக்கின்றார்.)

தொல்லை வினைகடிந்து தோன்றத் துணைபுரிந்து

சொல்லின் நிலைகடந்து தொண்டர் மனம்நயந்து

நல்ல தமிழ்விழைந்து ஞானம் தனை அளித்து

நல்லை நகர்உறையும் செல்வா! குகா! சண்முகா!

இப்பொழுதுதான் அது அழகாக அமைந்து விட்டது. காலையில் எழுந்தவுடன் வேலவனை வழிபடுதல். பின்னர் கன்னித் தமிழ் ஓதல். உற்றார் உறவினருடன் அளவளாவுதல். வயலிலே உழுதல். அம்மம்மா! என்ன அமைதியான வாழ்வு. அன்பும் அமைதியும் நிறைந்த இந்த வாழ்வை விடுத்து அடிமைத்தனமான உத்தியோகத்தை ஒல்லாந்தரிடம் பார்க்கலாமோ? (ஆப் போது கைலாயமுதலி உள்ளே வருகின்றார்.) வாருங்கள் மைத்துனரே!

கைலா: உங்களுக்கென்ன குறை? பாட்டு, படிப்பு என்று பொழுது போகின்றது.

பூத: அதனாலென்ன? ஏன்? சிறுவயது தொடக்கம் உங்களுக்கும் பாட்டுக்கும் ஒத்துவராது. மாட்டுச் சவாரி, போர்த் தேங்காயடி இவைதான் உங்களுக்கு உகந்தவை. (அழக வல்லி உள்ளே வந்து வெற்றிலைத் தட்டை வைக்கின்றார். அவருடன் புது சாயகவல்லிபும் வருகின்றார்.)

கைலா: அந்த அலுவல்களிலும் ஈடுபடுவதற்கு ஆள்தேவை தானே. உலகத்திலே புத்திமான் இருந்தால் முட்டாளும் இருக்கத்தானேவேண்டும். மலை இருந்தால் மடுவும் இருக்கத்தானே வேண்டும். ஒளி இருந்தால் இருளும் இருந்தே தீரும்.

அழ: (பாக்கை வெட்டிக்கொண்டு) இருக்கத்தான் வேண்டும். இல்லாவிட்டால் உலகமே நடக்காது.

புது: உலகம் நடக்கத் திருவருள் வேண்டும் அண்ணா. நேற்று நீங்கள் நல்லூர் முருகனைப்பற்றிக் கிர்த்தனம் ஒன்று எழுதிக்கொண்டிருந்தீர்கள். அது முடிந்து விட்டதோ?

பூத: (துள்ளி எழுந்து) ஆம்! ஆம்! முடிந்து விட்டது. அதனை முடிக்கமாட்டாமல் தத்தளித்தேன். பெருமான் அதனை எனக்குக் கனவிலே முடித்துக் கொடுத்தார்.

கைலா: (வெற்றிலையைப் போட்டுக்கொண்டு) படியங்கள் பார்க்கலாம்.

பூத: (அழகவல்லியைப் பார்த்து) அந்த ஏட்டுச் சட்டத்தை இப்படி எடுத்துக் கொடுங்கள்.

அழ: (ஏட்டைக் கண்ணிலே ஒற்றிவிட்டு) இருங்கள் ஏட்டிற்கு மஞ்சள் சாற்றித் தருகின்றேன்.

புது: நான் மஞ்சளை எடுத்துக்கொண்டு வருகின்றேன். (உள்ளே இருவரும் போகின்றனர்.)

கதி: (நன் குடுகுடுப்பை முதலான பொருட்களுடன் உள்ளே வந்து கொண்டு) ஐயா! முதலியாரே! உள்ளே வரலாமோ?

கைலா: (சிரித்துவிட்டு) உள்ளே வந்த பின்னர் வரலாமோ என்று கேட்கிறீர்கள். கலா பண்டிதர்கள் எவருமே எங்கள்

பூதத்தம்பியாரின் வீட்டிற்குள் கேட்டுக் கேள்வியின்றிக் கால் எடுத்து வைக்கலாம். (பூதத்தம்பியைப் பார்த்து) மைத்துனரே! இவர் ஆருடம், சோதிடத்தில் பெரிய கலா பண்டிதர். பெயர் கதிரவேலு. நேற்றுத்தான் கொழும்பிலிருந்து வந்தவர். உங்களுடைய எதிர்காலத்தைப் பற்றி இவருடன் கலந்து ஆலோசிக்கலாம்.

பூத: (எழுந்து நின்று) வாருங்கள் சோதிடரே. உங்கள் வரவு எமக்குப் பெரும் உவகையைத் தருகின்றது.

கதி: உங்களைப்பற்றி நிறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். உங்களுடைய எதிர்காலத்தைப்பற்றி ஆராய உங்கள் மைத்துனர் என்னை வரும்படி பணித்தார்.

பூத: சோதிடரே! அன்று எழுதியதை அழித்து எழுத முடியாது. எல்லாம் பண்டை வினைப்படி நடக்கும்.

கதி: (உடுக்கை அடித்துச் செபஞ் செய்துகொண்டு) எங்கே உங்கள் கையை இப்படி நீட்டுங்கள் பார்க்கலாம். (இரண்டு கையையும் மாறி மாறிப் பார்க்கின்றார்.)

கை: சோதிடரே! நல்லாகப் பாருங்கள். இவருக்கு ஏதாவது உத்தியோக ஏற்றம் சமீபத்தில் வருமோ?

கதி: இவர் பிறவியிலேயே மெய்யறிவுடையவர். இவருக்கு எந்த நாளும் ஞான நாட்டிருக்கும். பூவைக் கண்டவண்டுபோல இவர் கோயிலைக் கண்டதும் ஆகிவிடுவார்.

கை: அதுதானே இந்த ஊரிலே எல்லோருக்கும் தெரிந்த அலுவலாயிற்றே.

கதி: இவருடைய கல்வி கேள்வி அறிவுக்கு எந்தவிதமான குறையுமில்லை. அன்பும் அடக்கமும் உடையவர். மாதா பிதாக்களிடமிருந்து நிறையப் பொருள், பண்டம் பெற்றிருக்கின்றார். இவருக்குப் பகைவர் தோன்றவும் இடமுண்டு. பூரணமான கை. ஆனால்....

கைலா : ஆனால் என்ன சோதிடரே? மறைக்காமற் சொல்லுங்கள்.

கதி : ஆயுள்தான் சிறிது பலம் குறைவாக இருக்கின்றது. உத்தியோக ஏற்றமுண்டு. இறந்தபின் இவருடைய புகழ் மங்காது. உத்தியோகம் கிடைக்கும். அதனாலே தொல்லையும் ஏற்படும். அண்டிக் கெடுப்பவரினாலே ஆபத்தும் வரும். எங்கே இவருடைய சாதகத்தைக் கொடுங்கள்.

பூத : ஏன் மைத்துனரே! உங்களிடம் தானே சாதகத்தைத் தந்தேன்.

கைலா : அதனை எங்களுடைய சோதிடர் ஏரம்பழர்த்தியிடம் கொடுத்தேன். நாளைக்குத்தான் கொண்டுவருவார்.

பூத : இவ்வளவு பலன் சொன்னதும் போதும். இந்த உலகத்திலே நாம் பெறுவதற்கும் ஒன்றுமில்லை. இழப்பதற்கும் ஒன்றுமில்லை. உலகம் தங்குமிடந்தானே. பகைமையும் ஒன்றுதான். நட்பும் ஒன்றுதான்.

கைலா : சோதிடரே! நாளைக்கு இவ்விடம் வாருங்கள்.

கதி : வருகின்றேன். நாளைக்குக் காணலாம்.

பூத : உணவருந்திச் செல்லுங்கள்.

கதி : நாளைக்கு வருவேன். இப்பொழுது வேறு ஒரு இடத்திற்குப் போகவேண்டும்.

பூத : நல்லது. சென்று வாருங்கள். இதோ சன்மானம்.

கதி : அதெல்லாம் நாளைக்குப் பார்த்துக் கொள்வோம். (எட்டிப் பார்த்துவிட்டு) யாரோ வெளியில் வந்து நிற்கின்றார்கள். (குரலை உயர்த்தி) யாரைக்காண வந்திருக்கின்றீர்கள்?

அந்தி : (வாயிலில் வின்றபடி) மதிப்பிற்குரிய பூதத்தம்பி முதலியாரைக் காண வந்துள்ளோம்.

கதி: தெரிந்த குரலாக இருக்கிறதே! (சட்டிப்பார்த்துவிட்டு) என்ன அந்திராசி முதலியாரே? இங்கேயும் வந்து விட்டீர்கள்.

அந்தி: நானும் அதே கேள்வியைத்தான் கேட்கின்றேன். நீங்கள் எப்படி இங்கே வந்தீர்கள்?

கதி: நான் அழைத்தபடியால் வந்தேன். நீங்கள்?

அந்தி: நான் ஏதோ அழைப்பைக் கொண்டுவந்தேன். நீங்கள் இந்தப் பஞ்சாங்கக் கட்டை வைத்துக்கொண்டு எந்த வீட்டிற்குள்ளும் நுழையலாம். உரிமையுண்டு. ஆனால் எனக்கு?

கதி: பூதத்தம்பி முதலியாரே! இவரை உங்களுக்குத் தெரியாது என நினைக்கின்றேன். இவர் அந்திராசி முதலியார். ஒல்லாந்த இராசா இவரை யாழ்ப்பாண முதலியாராக நியமித்துள்ளார். சரி பேசிக்கொண்டிருங்கள். நான் போய் வருகின்றேன். (கதியேலு போகின்றார்.)

அந்தி: போய் வாருங்கள். இவருடன் சிறிது தனியாகப் பேசவேண்டும். (கைலாயமுதலியைச் சுட்டிக்காட்டி) இவர் உங்களுடைய மைத்துனர் கைலாயமுதலியாரே?

பூத: அவர்தான் இவர்.

அந்தி: பழம் நழுவிப் பாலிலே விழுந்த கதையாகி விட்டது. நான் வந்த அலுவல் யாருக்குமே தெரியக்கூடாது. எங்கள் நம்பிக்கைக்குரிய பல்லக்குக்காரன் வழிகாட்ட இவ்விடம் நடையில் வந்து சேர்த்தேன். நான் தெரிவிக்கும் வேண்டுகோளை உங்களுக்கு விருப்பமில்லாவிட்டால் ஒரு காக்கை குருவிக்கும் சொல்லவேண்டாம். உங்களுக்கும் உங்கள் மைத்துனருக்கும் இந்த நாட்டிலே இருக்கிற செல்வாக்கைப்பற்றி (அங்குமிங்கும் பார்த்துவிட்டு) எங்கள் மதிப்பிற்குரிய ஒல்லாந்த துரைக்குத் தெரிய வந்துவிட்டது. (செருமிலிட்டு) எனவே உங்கள் இருவரையும் முதலியார் உத்தியோகப் பொறுப்பை ஏற்கும்படி கேட்கின்றார்.

பூத: நல்லது. அதுபற்றி ஆலோசனைசெய்து நாளைக்குத் தெரிவிக்கின்றேன். (கைலாயமுதலியைப் பார்த்து) மைத்துனரே! கவனமாகக் கேட்டீரோ? (கைலாயமுதலி தலையசைக்கின்றார்.)

அந்தி: நான் நாளைக்கு வருவேன். எங்களுக்குச் சார்பான முடிவை எதிர்பார்க்கின்றேன்.

கைலா: பார்க்கலாம். இப்போது வீருந்து உண்டு போகலாம். (அந்திராசியிடம் செம்பை எடுத்துக் கொடுக்கின்றார்.)

அந்தி: பசியில்லை. நீங்கள் அன்புடன் விடுக்கும் அழைப்பை மறுக்க முடியாதிருக்கின்றது. (அவ்வழிலிலே எதிர்பாராத விதமாக வந்த அழகவல்லியின் மீது அந்திராசியின் பார்வை விழுகின்றது.)

காட்சி II

[புத்தம்மியின் வீடு. அதே அறை. புத்தம்மியும் கைலாயமுதலியும் வெற்றிலை மென்று விழுங்கிக்கொண்டு இருக்கின்றனர்.]

கைலா : என்ன மைத்துனரே! என்ன செய்வோம்? இன்று அந்த அந்திராசிமுதலி வருவதாகச் சொன்னாரே!

பூத : எனக்கு உத்தியோகமும் வேண்டாம்; உபகாரமும் வேண்டாம்.

கைலா : நன்றாக யோசிக்கவேண்டும். உங்கள் சகோதரிக்கும் நாம் இன்னமும் ஒல்லாந்தரின் அழைப்பைத் தெரிவிக்க வில்லையே! (குரலை உவர்த்தி) இங்கே வந்துவிட்டுப் போங்கள்.

புது : இதோ வருகின்றேன். என்ன? இன்றைக்குப் பெரும் பூரிப்பாக இருக்கின்றீர்கள்?

கைலா : பூரிப்பாக இருக்காமல் வேறு என்னமாதிரி இருக்கலாம்? தேடிய மருந்து காலில் வந்து சிக்கிறது. முத்துச் சிப்பியைத் தேடிச் சுழியோடி மற்றவர்கள் போவார்கள், இங்கே சிப்பி எம்மை நோக்கி வந்துவிட்டது.

புது : (ஆழ்ந்த யோசனையிலிருக்கும் புத்தம்மியைப் பார்த்துவிட்டு) என்ன? மைத்துனருடன் சேர்ந்ததினால் உங்களுக்கும் கற்பனைப் பெருக்குப் பிறந்துவிட்டதோ? வேடியாகக் கதையைச் சொல்லுங்கள்.

கைலா : உங்கள் மைத்துனியை அழைத்து வருங்கள். இருவருக்குந்தான் சொல்லவேண்டும்.

புது : (உள்ளே எட்டிப் பார்த்துவிட்டு) மைத்துனி! இவ்விடம் வாருங்கள்.

அழ : (உள்ளே வந்துகொண்டு) இதோ, வந்துவிட்டேன். பால் காய்ச்சியாயிற்று. எடுத்துக்கொண்டு வருகின்றேன்.

கைலா : பாலிலும் சுவையான செய்தி இங்கு காத்திருக்கின்றது. உடனே வாருங்கள்.

அழ: நல்லது, வந்துவிட்டேன்.

[அழகவல்லி உள்ளே வருகின்றார்.]

கைலா: கதையை வளர்ப்பானேன். நேற்று ஒல்லாந்த ருடைய உத்தியோகத்தர் ஒருவர் வந்து அந்தரங்கமாகப் பேசிப் போனார். எம்மிருவரையும் முதலியார் உத்தியோகப் பதவி ஏற்க உடனே வரட்டாம். கரும்பு தின்னக் கைக்கூலி வேண்டுமோ?

அழ: நல்லது! நல்லது! நல்லூரான் அருள்தான். எல்லாம் அவன் செயல்.

புது: இதனை என்னால் நம்பவே முடியவில்லையே! அப்பனே முருகா! (வணங்குகின்றார்.)

அழ: (நன் கணவனைப் பார்த்து) என்ன பேசாமல் இருக்கின்றீர்கள்? மற்ற முதலியார் ஒல்லாந்த இராசாவிடம் முழந்தாளிலே நின்று மன்றாடிக் கேட்டாலும் ஒன்றும் நடக்காதாம் உங்களுக்கு இப்படியான வாய்ப்பு வலிய வருகின்றது.

புது: என்னவோ எனக்கு இந்த உத்தியோகம் வேண்டாம். அந்நியருக்கு ஊழியஞ் செய்வதுதான் உத்தியோகமோ?

கைலா: இனி எங்கள் நல்லூர் இராச்சியம் ஒருபோதும் தலைதாக்காது.

புது: தலை தாக்காவிட்டால் என்ன? உடலிலே வலிமை உண்டு. உள்ளத்திலே உறுதி உண்டு. சொந்தத்தில் நெற்களனி உண்டு. கையிலே கன்னித் தமிழ் ஏடுண்டு.

அழ: நான் எதிர்த்துப் பேசுகின்றேன் என்று எண்ண வேண்டாம். நீங்கள் உத்தியோகம் பார்த்தால் அவருக்கும் உத்தியோகம் கிடைக்கும். (கைலாயமுதலியைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்) நானும் வாழ்வேன்; எங்கள் மைத்தனியும் வாழ்வார். எங்கள் குடும்பமே வாழும்.

[அப்போது வன்னித்தம்பி முதலி உள்ளே வருகின்றார். கையிலே ஏட்டுச் சட்டமும் எழுத்தாணியும் இருக்கின்றன.]

பூத: மகனே! எங்கே போயிருந்தாய்?

வன்: அப்பு, ஒரு வெண்பா எழுதினேன். ஈற்றடி சரியாக அமையவில்லை.

கைலா: நல்லது மருமகனே! உனக்கு ஈற்றடி முடியவில்லை. எங்களுக்கு முன்னேற்றப் பாதையில் காலடி எடுத்து வைக்க முடியவில்லை.

பூத: (பொங்கிலரும் அழகைவை அடக்கிக்கொண்டு) என்ன, மைத்துனரே? நீரோ இப்படிப் பேசுகின்றீர்? தம்பி! மகனே! வாடா என் கண்ணே! உன் மழலைசீரம்பா வாயாலே மறு மொழி சொல்லடா, ஒல்லாந்த இராசாவிடம் நான் உத்தியோகம் பார்க்கப் போகலாமோ?

வன்: நல்லது, நல்லது அப்பு. அடுத்த வீட்டு அம்பலவாண முதலிக்கும் உத்தியோகம் கிடைத்துவிட்டதாமே!

பூத: சரி, உத்தியோகம் பார்ப்போம். ஊழியஞ் செய்வோம். எல்லாம் ஊழ்வினைப்படி நடக்கும்.

அழ: இன்றுதான் முருகன் அருள் தந்தான்.

புது: இந்த மகிழ்ச்சி பொங்கும் வேளையிலே அண்ணுவின் உள்ளம் பொலிய என்னதான் செய்யலாம்?

வன்: நேற்று அப்பு எழுதிமுடித்த கீர்த்தனைக்கு நீங்கள் இசை போட்டீர்கள். அதனைப் படித்துக் காட்டுங்கள்.

புது: சின்னவன் என்றாலும் பொன்னான யோசனை சொன்னான். மைத்துனி, எடுத்து வாருங்கள் வீணையை.

[அழகவல்லி உள்ளே போய் வீணையை எடுத்துவருகின்றார். கைலாய முதலி பேசாமல் இருக்கின்றார். பூதத்தம்பி நாடிக்குக் கையைக் கொடுத்துக்கொண்டு யோசனையில் ஆழ்ந்துவிட்டார். அழகவல்லி வீணையை எடுத்துப் புதுநாயகவல்லியிடம் கொடுக்கின்றார். வன்னித்தம்பி பாட்டுக் கேட்பதற்குத் தயாராக இருக்கின்றார். அழகவல்லி படிக்கின்றார். புதுநாயகவல்லி வீணையை மீட்கின்றார்.]

பல்லவி

காவல் என ஏத்தினேன் — சின்பதம்
காவல் என ஏத்தினேன்.

அனுபல்லவி

அன்பு வடிவாயும் அறிவு வடிவாயும்
நன்கு தொழும்நெஞ்சை நாடி உறைவோனே! (காவல் என)

சரணம்

தொல்லை வினைகடிந்து தோன்றாத துணைபுரிந்து
சொல்லின் கிலைகடந்து தொண்டர் மனம்கயந்து
நல்ல தமிழ்விழைந்து ஞானம் தனை அளித்து
நல்லை நகர்உறையும் செல்வா! சுகா! சண்முகா! (காவல் என)

[அழகவல்லி சடக்கென்று பாட்டை, கீழந்திலிட்டு எழுதினார்.
புதுநாயகவல்லியும் எழுந்தவிட்டார்.]

அந்தி: (கீர்த்தனை முடிபுமுன்னர் எட்டிப் பார்த்தவிட்டு) மதிப்
புக்குரிய முதலியாரே! உள்ளே வரலாமோ? (செருமுக்கினார்.)

பூத: (எழுந்து) வாருங்கள்! வாருங்கள்!

[அழகவல்லியும் புதுநாயகவல்லியும் விரைந்து உள்ளே போகின்
றனர். வன்னித்தம்பியும் போவதற்கு எழுதினார்.]

கைலா: தம்பி! இதனை எடு. (வன்னித்தம்பி முதலிக்கு
வினையைக் காட்டுகின்றார். வன்னித்தம்பி வினையையும் துக்கிக்கொண்டு
செல்கின்றார்.)

அந்தி: மதிப்பிற்குரிய முதலியாரே! உங்கள் முடிவு
என்ன? எப்படியென்றாலும் உங்களின் இணக்கத்தைப் பெற்று
வரும்படி ஒல்லாந்த இராசா சொன்னார்.

கைலா: நாங்கள் நாளைக்கு ஒல்லாந்த இராசாவிடம்
வருவதாகச் சொல்லுங்கள். கிட்டத்தட்ட முதலியார் இணங்கி
விட்டார்.

அந்தி: நாளைமட்டும் மொறுத்திருக்க முடியாது. இதோ
என் பல்லக்கு அந்த ஒழுங்கையிற் காத்து நிற்கின்றது. அதிலே
ஏறிப் போய்வாருங்கள். உங்களைக் காண ஒல்லாந்த இராசா
துடியாகத் துடிக்கின்றார்.

கைலா: மைத்துனரே! என்ன சொல்லுகின்றீர்?

பூத: நான் என்ன சொல்லவேண்டும்?

கைலா: அந்திராசியாரின் சொற்படி இருவரும் போய் வருவதுதான் நல்லது. இனி உங்கள் விருப்பம்.

பூத: சரி, உங்கள் விருப்பப்படியே நடப்போம். நீங்களும் வாருங்கள். (அந்திராசியைப் பார்க்கின்றார்.)

அந்தி: இல்லை. பணியாளனும் நானும் வேறு அலுவல் ஒன்றினைக் கவனிக்கவேண்டும். நான் அம்பலவாண முதலி வீட்டுக்குச் செல்கின்றேன். நீங்கள் வந்தபின்னர் நான் திரும்பிப் போகலாம். பல்லக்கை அங்கு திருப்பி அனுப்புகள். யேசன்! (உரத்த குரலில்) யேசன்! இவர்களை என் பல்லக்கில் ஏற்றிவிடு.

[பூதத்தம்பியும் கைலாயமுதலியும் போகின்றனர். அந்திராசி அங்குமிங்கும் உலாவுகின்றார்.]

யேச: (உள்ளே வந்து) அவர்கள் போய்விட்டார்கள்.

அந்தி: சரி, வெளியே நில். வேறிடத்திற்குப் போக வேண்டும். (யேசன் சட்டையைச் சரிசெய்துகொண்டு போகின்றான். அப்பொழுது சுற்று வயது முதிர்ந்த பணிப்பெண் பொன்னு வெற்றிலைத் தட்டைக் கொண்டு வந்து அந்திராசிமுதலி மூன்றால் வைக்கின்றார்.) என்ன? உங்கள் எசமானி அம்மாவோ இதனை அனுப்பி வைத்தார்?

பொன்: (முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு) வீட்டிற்கு வருபவரை உபசரிப்பதுதான் என் கடமை.

அந்தி: உங்கள் எசமாரியின் கணைர் என்ற குரல் என் காதைக் குளிரச்செய்தது.

பொன்: (மீண்டும் முறைத்துவிட்டு) வெற்றிலைத் தட்டு இதோ. (படார் என வைத்துவிட்டுப் போகின்றார்.)

அந்தி: இவளிடம் பேச்சுக் கொடுத்தேனே! (வெளியே போகின்றார்.) நான் மடையன்.

காட்சி III

[இடம்: பூதத்தம்பி முதலியின் வீடு. அதே அறை. பூதத்தம்பி இருக்கையில் இருக்க அழகவல்லி வெற்றிலை மடித்துக் கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கின்றார். புதுநாயகவல்லி சாய ஒலையை வைத்து அழகான பெட்டி ஒன்றை இழைப்பதில் முனைந்துள்ளார்.]

அழ: நீங்கள் ஒல்லாந்தரிடம் உத்தியோகம் ஏற்று மாதம் பலவாகி விட்டன. ஆனால் இப்படி இரவுபகலாக வேலை செய்தால் உடம்பு கெட்டுவிடும்.

புது: நானும் அதனைத்தான் சொல்லவிருந்தேன். சுவர் இருந்தால் அல்லவோ சித்திரம் எழுதலாம்.

பூத: (சிரித்துவிட்டு) 'உத்தியோகம் பார்; உழைத்துக் கொண்டு வா' என்பதும் நீங்கள் தான்; இப்போது இப்படிப் பேசுவதும் நீங்கள் தான். பெண்களுக்கு நிலையான புத்தி இல்லை.

புது: பெண்களுக்கு ஒரேயொரு நிலையான புத்தி உண்டு. அதுதான் தம் கணவரின் நன்மை. அதைத் தவிரப் பெண்ணுக்கு வேறு என்ன வேண்டும்?

பூத: நீங்கள் சொல்வதும் எனக்கும் விளங்கும். (சிரிக்கின்றார்.)

புது: (எட்டிப் பார்த்துவிட்டு) ஒகோ! சிவபூசை தொடங்கப் போகின்றது.

பூத: என்ன, சிவபூசை? எங்கே? எப்போது? விபரத்தைச் சொல்லுங்கள்.

அழ: (சிரித்துவிட்டு) எனக்குத் தெரியாது. உங்கள் சகோதரியைத்தான் கேளுங்கள்.

புது: 'சிவபூசையிற் கரடி புகுந்தாற்போல்' என்பது பழமொழி. எங்கள் வீட்டிற்குள்ளும் ஒரு கரடி வருவது வழக்கம். ஒருவருக்கும் விளங்காதபடி நாங்கள் 'சிவபூசை' என்போம்.

பூத: யாரது? விளங்கச் சொல்லுங்கள்.

புது: ஒருவருமில்லை. அந்திராசிமுதலி வந்து வாசலிற் செருமிக்கொண்டு நிற்கின்றார்.

பூத: (எழுந்து வெளியே வந்து) வாருங்கள் முதலியாரே! ஏது இந்த நேரம்? (அழகவல்லியும் புதுநாயகவல்லியும் விரைந்து உள்ளே போகின்றனர்.)

அந்தி: அந்ரணி துரை உங்களை உடனடியாக வரச் சொன்னார்.

பூத: நான் அங்கிருந்து வந்து இரண்டு மணித்தியால மாகவில்லையே! என்ன அலுவல்?

அந்தி: எனக்குச் சரியாகத் தெரியவில்லை. ஏதோ அவ சரத் தேவையாகத்தான் இருக்கும்.

[அப்பொழுது சின்னொலாத்தேச உள்ளே வருகின்றார். பூதத்தம்பி விரைந்து எழுந்து அவரை வரவேற்கின்றார்.]

சின்: என்ன அந்திராசிமுதலி? ஒன்றுத் தெரியாத அப் பாவிபோல நாடகம் நடக்கின்றாய். மென்று விழுங்காமற் சொல்லு உள்ளதை.

அந்தி: சொல்லத்தான் வந்தேன். அதற்கிடையில் நீங்கள் வந்துவிட்டீர்கள்.

சின்: தோல்வியை ஒப்புக்கொள்வது மனித இயல்பிற்குக் கடினந்தான். சங்கவேலி விதானைக்கும் தொல்புரம் விதானைக்கும் சண்டை மூண்டுவீட்டது. அதனை அடக்க அந்திராசி போனார். போய் இரண்டொரு அடியும் வாங்கிக்கொண்டார் போல் இருக்கிறது. இப்போது அந்தனர் மக்கள் இரண்டாகப் பிரிந்து சண்டைக்கு ஆயத்தமாயிறார்கள். எங்கள் படைகளை ஏவ எனக்கு விருப்பமில்லை. ஆகையால் பூதத்தம்பி முதலியார் அதனை

அந்தி: (தலையைத் தடவிக்கொண்டு) அதனைத் தீர்த்து வைக்க வேண்டும் என்பது எமது பெரிய துரையின் விருப்பம்.

பூத: அப்படி என்றால் நான் உடனே போகின்றேன். இதோ உடுப்பு மாற்றிக்கொண்டு ... நீங்கள் இருங்கள். (உள்ளே போகின்றார்.)

சின்: என்ன அந்திராசி? உள்ளதைச் சொல். நேற்று என்ன நடந்தது? நாளைக்குப் பூதத்தம்பி வந்ததும் எல்லாம் தெரியுந்தானே.

அந்தி: அப்படி ஒன்றும் நடக்கவில்லை. அளவுகடந்த உரோசம் ஆபத்தானது. சரி, நடந்தது நடந்து போகட்டும் என்று நான் இருக்கின்றேன். நீங்கள் ...

சின்: நல்லது. சிலர் உரோசமில்லாமலே பிறந்துவிட்டார்கள். அதற்கு என்ன செய்யலாம்? (அந்த வழியால் வன்னித் தம்பி ஓடிவருகின்றார். திண்ணொலாந்தேச அவரை அழைத்து) பிள்ளாய்! இங்கே வாரும். உங்களுக்கு ஒரு வெகுமதி கொண்டுவந்திருக்கின்றேன். என்னவென்று சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்?

வன்: (வணங்கிவிட்டு) எனக்குத் தெரியாது.

சின்: சென்றதடவை நான் வந்தபோது என்னுடைய பெரிய துப்பாக்கியைப் பார்த்துப் பார்த்து ஆசைப்பட்டீர்கள். எனவே உங்களுடைய சின்னச் செல்லக் கைக்குப் பாரமில்லாத சின்னத் துப்பாக்கி ஒன்று இதோ.

வன்: அப்படியானால் உங்களுடைய துப்பாக்கியைப்போல இதுவும் வெடிக்குமோ?

சின்: வெடிக்கும்; புகைக்கும்; சன்னத்தை உமீழும். ஆனால் நான் இப்போது சன்னத்தைத் தரமாட்டேன். துப்பாக்கியைத் தூக்கி எடுக்கப் பழகுவீர்கள். நாளைக்கு வந்து நான் சுடப் பழக்குவேன். (வெளியே போய்ச் சின்னத் துப்பாக்கி ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டுவந்து கொடுக்கின்றார்.)

வன்: (வனங்கிவிட்டு) துரைக்கு வணக்கம். (உள்ளே போகின்றார்.)

அந்தி: (நலையைத் தடவிவிட்டு) குழந்தைப்பிள்ளைக்கும் குட்டி நாய்க்கும் இடம் கொடுக்கப்படாது.

சின்: குழந்தைப்பருவம் தெய்வத்தன்மையுடைய பருவம். குட்டிநாய் எப்போதும் நன்றி மறக்காது. நன்றிகெட்ட மனித ரிலும் நாய் மேலானது.

பூத: (உள்ளே வந்துகொண்டு) இதோ வந்துவிட்டேன்.

சின்: எங்கே, யானைக்குட்டியைக் காணவில்லையே?

பூத: யார், கைலாசமுதலியோ? நீங்கள் எனக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போகும்படி கட்டளை போடவில்லையே!

சின்: யானை இல்லாமற் பாகன் ஒன்றுஞ் செய்யமுடியாது. பாகன் இல்லாமல் யானையும் ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாது. கைலாசமுதலியையும் அழைத்துப் போங்கள்.

பூத: நல்லது, அப்படியே செய்வேன். (உள்ளே போகின்றார்.)

அந்தி: இந்தப் பூதத்தம்பியை அனுப்புவதால் என்ன நன்மை? கலகக்காரரைப் பார்த்து, "அன்பே சிவம். அரோகரா! அமைதியாக இருங்கள். அறம் வளர்க. மறம் மறைக. ஆண்டவன் அருள் கிட்டும்" என்பார். எமது படைகளை ஏவிக் கலகக்காரரைச் சித்திரவதை செய்யவேண்டும்.

சின்: வீணாக இரத்தஞ் சிந்துவதினால் என்ன நன்மை வரும்? (அப்போது வன்னித்தம்பி துப்பாக்கியுடன் ஓடிவருகின்றார்.)

அந்தி: மீண்டும் வந்துவிட்டீரோ வன்னித்தம்பி முதலி யாரே?

வன்: நீங்கள் சற்றுக் குந்தியிருங்கள் அந்திராசியாரே!

அந்தி : தந்தையைப்போல மைந்தனும் செய்யுள் இயற்று வார்போல இருக்கின்றது.

வன் : துரையவர்கள் துப்பாக்கிச் சன்னம் கொண்டுவரு வார் என்று நாளைக்கு எதிர்பார்த்திருப்பேன்.

சின் : கட்டாயம் வருவேன். வணக்கம். (எழுகின்றார்.) இந் தக் கிழட்டுத் துப்பாக்கியும் வெடிக்கும்; புகைக்கும்; சன் னத்தை உமிழும். (அத்திராசியைப் பார்க்கின்றார்.)

அந்தி : சரி, நானும் போய்வருவேன்.

வன் : உங்களை எவரும் வரச்சொல்லவில்லையே! போய் வாருங்கள். இதோ, இதுதான் வழி. (அத்திராசி கோபத்துடன் 'விறுக்' விறுக்கென நடக்கின்றார்.)

அந்தி : (வெளியேபோய் மின்றுகொண்டு) தேவீ கடிக்குமென்று பயந்த கரடி. ஒருபோதும் தேன் குடிக்கமாட்டாது. (தன் சங்கிலி ஒன்றினைக் கழுத்திலிருந்து கழற்றிக்கொண்டு) தம்பி! பிள்ளாய் வன் னித்தம்பி!

வன் : (வந்துகொண்டு) நீங்கள் போய்விட்டீர்கள் என்று நான் நினைத்தேன்.

அந்தி : தம்பியைப்போல எனக்கும் ஒரு பிள்ளை இருந் தால். இத்தாரும் மகனே! என் அன்பின் அடையாளம். (சங் கிலியைக் கொடுக்கின்றார்.)

வன் : முதலியாரே! நீங்கள் தர முன்வந்ததற்கு என் னன்றி. ஆனால், எனக்கு வேண்டாம். அன்புடையார் தந்த செப்புச் சங்கிலி, அன்பிலாதார் தருகின்ற பொற் சங்கிலியிலும் பார்க்க மேல். நீங்கள் போய்வாருங்கள்.

காட்சி IV

[காலம் இராப்பொழுது. பூதத்தம்பியின் வீட்டுக்குப் போகின்ற வீதியில் அந்திராசி முதலி செருமிக்கொண்டு அங்குமிங்கும் உலாவுகின்றார். பணிப்பெண் பொன்னு அவ்வழியாலே வருகின்றாள்.]

அந்தி: முதலியார் சங்கவேலியிலிருந்து வந்துவிட்டாரோ? எப்போது வருவார்? வேலை இருக்கின்றது. கட்டாயம் காண வேண்டும்.

பொன்: எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. வழியை விட்டுத் தள்ளி நில்லுங்கள்.

அந்தி: முதலியார் வந்தவுடன் நான் வந்து தேடிப் போனேன் என்பதனைத் தெரிவிக்கவேண்டும். மறக்கவேண்டாம்.

பொன்: (விறைப்பாக) நல்லது. (உள்ளே போகின்றாள்.)

அந்தி: ஆண்டவனே! ஏன் உயிரைப் படைத்தாய்? உள்ளத்தைப் படைத்தாய்? உள்ளத்தில் ஏன் உணர்ச்சியைப் படைத்தாய்? அழகைக் கண்டு மயங்குவது உள்ளத்தின் பிழையோ? இல்லை ... இல்லை ... கண்ணின் பிழையோ? அதுவும் இல்லை. அழகின் பிழை. அழகிலும் பிழையில்லை. அழகைப் படைத்த பிரமனின் பிழை. இப்படியாக இயற்கையின் நியதியை, பிரமனின் படைப்பை, ஆண்டவனின் அற்புதத்தை என்னால் ஆராயமுடியாது. அது தத்துவ ஞானியின் வேலை. சுத்தமாக உள்ளும் புறமும் உலகியவில் ஊறியவன் நான். அழகைச் சுவைக்கப் பிறந்தவன்.

பொன்: (எட்டிப் பார்த்துவிட்டு) என்ன முதலியாரே! யாருடன் பேசிக்கொண்டு இருக்கின்றீர்கள்?

அந்தி: ஒருவருடனும் இல்லை. என் உள்ளத்தில் எழுந்த உணர்ச்சிப் போராட்டம். ... என் உள்ளத் துடிப்பின் எநிரொலி. ... என்னை மறந்து என் வாய் புலம்பிற்று. ... அந்த இன்பத்தை

நீங்கள் குறுக்கிட்டுத் தடுத்துவிட்டீர்கள். அந்தப் பாவம் உங்களுக்குத்தான். ...

பொன் : எனக்கு நீங்கள் சொல்வது விளங்கவில்லையே ! விசரர் பைத்தியகாரர் போல வினா என் உளறுகின்றீர்கள்?

அந்தி : என்ன ? எனக்கு விசர் பைத்தியம் என்றுதான் சொன்னாயோ ? விசரனாக மாறுவதற்கு முன்பிறவியிலே புண்ணியஞ் செய்தல் வேண்டும். உலகத்தின் இன்ப துன்பங்களை மறந்து வாழ்பவன் விசரன். விசரனுக்கும் ஞானிக்கும் என்ன தான் வேற்றுமை ?

பொன் : விசரனுக்கும் ஞானிக்கும் வேற்றுமை இல்லை என்று சொல்கின்றீர்கள். எனக்கு அதன் உண்மை பொய் விளங்கவில்லை. உங்களுக்குத் தாடி சற்று நரைத்துவிட்டது. ஆனபடியால் தூறவியாக மாறுங்கள்.

அந்தி : அதற்கு இந்தப் பாழும் மனம் இடங் கொடுக்காதாம். (லெஞ்சிலே அடித்துக்கொள்ளுகின்றார்.)

பொன் : நீங்கள் வீட்டிற்குப் போய்ப் படுத்து உறங்கி வாருங்கள். எங்கள் எசமான வந்தவுடன் அங்கு வரச் சொல்லுகின்றேன்.

அந்தி : எசமானில் ஒன்றுமில்லை. எல்லாம் எசமானியிலேதான் தங்கியிருக்கின்றது. என் உளநிலையை அவருக்கு எடுத்துச் சொல்வாய், நற்குணம் படைத்த பெண்ணே ! என் பொன்னே !

பொன் : இதுவோ தலைபோகிற அலுவல் ? உங்களுக்குப் புண்ணியங் கிடைக்கும். இவ்விடத்தை விட்டு விரைந்து செல்லுங்கள்.

அந்தி : (அங்குமிங்கும் உலாவிக்கொண்டு தலை போனாலுஞ்சரி ; தன்மானம் போனாலுஞ்சரி. நினைத்த அலுவலைச் செய்தே முடிக்கவேண்டும். புண்ணியமும் பாவமும் மறு பிறப்பில்தான் தெரியவரும். எது எப்படி அமைந்தாலும் அமையட்டும். இந்

றைப் பொழுது இன்பமாகக் கழிந்தால் மற்றைப் பொழுதைப் பற்றிய கவலை எதற்கு?

பொன் : (எட்டிப் பார்த்துவிட்டு) சற்று இருங்கள் முதலியாரே! வந்துவிட்டேன். (உள்ளே போகின்றான்.)

அந்தி : எத்தனை நேரம் இருக்கச் சொன்னாலும் இருக்க நான் தயார். நல்ல செய்தி வரும் என்பதனைப் பல்லியும் சொல்கின்றது. (கிமிர்ந்து பார்க்கின்றார்.) அவப்பொழுதிலும் தவப் பொழுது என்பர் துறவியர். நானும் ஒருவிதத்தில் தவஞ் செய்கின்றேன். (அழகிய பெட்டி ஒன்றை எடுக்கின்றார்.) இதோ உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால் வரைக்கும் அழகுக்கு அழகுசெய்யும் அணிகலன்கள். (சங்கிலி ஒன்றை எடுக்கின்றார்.) காண்பதற்குக் களிபேருவகையைத் தரும் கழுத்திற்குக் கனகாபரணம் ஒன்று ...

பொன் : தயவுசெய்து இந்த இடத்தை விட்டுப் போய் விடுங்கள். இல்லாவிட்டால் எமது பண்ணையாட்கள் உங்களைக் கொன்றுவிடுவார்கள்.

அந்தி : நல்லது, போகின்றேன். போகுமுன்னர் ஒரு வேண்டுகோள்; ஒரு கோரிக்கை. இந்தப் பெட்டியை உங்கள் எசமானியிடங் கொடுங்கள்.

பொன் : (பலகை நெரித்துக்கொண்டு) அப்படியே செய்வேன். (அந்திராளி பெட்டியைக் கொடுக்கின்றார்.)

அந்தி : நான் இங்கு நிற்கலாமோ? போகலாமோ?

பொன் : அது உங்கள் விருப்பத்தைப் பொறுத்தது. நின்றால் எங்கள் எசமானியம்மா ஏதாவது சொல்லவிருந்தாலும் இருக்கும்.

அந்தி : நல்லது, நல்லது. அதனை நான் மறந்துவிட்டேன். (பொன்னு பெட்டியுடன் உள்ளே போகின்றான்.) ஆக்கப் பொறுத்தவன் ஆறப் பொறுக்கத்தானே வேண்டும். எனக்கு எல்லைக்குள் நடக்கவுந் தெரியும்; எல்லையை மீறி நடக்கவுந் தெரியும்.

கவனமாகவும் நடப்பேன்; நிதானமாகவும் நடப்பேன்; நிதானத்தைக் காற்றிலே பறக்கவிட்டுக் கண்முடித்தனமாகவும் நடப்பேன்.

பொன் : (வெளியே வந்துகொண்டு) இந்தப் பெரிய பரிசை உங்களிடங் கொடுக்கும்படி எனக்குப் பெரிய இடத்திலிருந்து கட்டளை வந்திருக்கின்றது. (பட்டுத்தணியாற் கட்டிய பெரிய பொட்டலமொன்றினை அத்திராசியிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போகின்றான்.)

அந்தி : (வெளியே வந்துகொண்டு) மாஸிடப் பிறவி எடுத்த சின் பலகை நான் இன்றுதான் உணர்ந்தேன். கையே! நீ பதறாதே! (நடுங்கத் தன் கையைப் பார்த்துக் கூறகின்றார்.) பொறு! தேன் குடித்த நரிபோலத் துள்ளிக் குதியாதே என் உடலே. இல்லை, நீ குதி; நல்லாகக் குதி. உள்ளத்திலே உணர்ச்சி உண்டானால், உயிரிலே துடிப்பு உண்டானால் நரம்பு துள்ளுவதிற்பிரமையும் உண்டோ? (மெதுவாகப் பொட்டலத்தை அவிழ்க்கின்றார். பழைய விளக்குமாறு ஒன்றும், அறுத்தபோன செருப்பு ஒன்றும், அதே கைகப்பெட்டியும் விழுகின்றன.) என்ன பரிசு? அழகவல்லி! என் அன்பிற்கு இதவோ உன் ... உன் ... உன் ... பரிசு. எனக்கு நிதானமாக நடக்கவேண்டும் என்பதும் விளங்கும். ... கவனமாகவும் நடப்பேன் ... நிதானமாகவும் நடப்பேன். நிதானத்தைக் காற்றிலே பறக்கவிட்டுக் கண்முடித்தனமாகவும் நடப்பேன். என் வாழ்விலே நான் இதுமாதிரியாக அவமானப்பட்டது கிடையாது... என் அன்பு புனிதமானது. மாசு மறுவற்றது. அழகவல்லி! அதனை நீ ஏற்காமல் விடலாம். ஆனால் என்னை இப்படி அவமதிப்பது முறையோ? நீதியோ? பண்போ? பண்பைப்பற்றிப் பேச இப்பொழுது நேரமில்லை. முள்ளை முள்ளாலே எடுக்கவேண்டும். முடிந்தது முடிந்து விட்டது. இனி வருவதைப் பார்க்கலாம்.

காட்சி V

[இடம்: நல்லூர் பூதத்தம்பியின் வீட்டுக்குச் சற்றுத் தொலைவில்ள்ள குளக்கரை. சின்னொலாந்தேசு தப்பாக்கி ஒன்றை இலக்கு வைத்தக்கொண்டிருக்கின்றார். மாலைப் பொழுதிலே பல கொக்குகள், குருவிகள் தங்கள் கூடுகளுக்குத் திரும்புகின்றன.]

அன் : அதோ, அதோ, வை இலக்கை. அந்த மூலையாக உடனே படார் ... அலுவல் நடக்கட்டும். சுடு, சுடு.

சின் : நல்லது. அமைதியாகச் சத்தம் போடாமலிருங்கள். (முளந்தாளில் சின்று இலக்கு வைக்கின்றார்.)

அன் : என்ன, என்ன. தப்பிப்போக விட்டுவிட்டாயே. இப்போது என்ன செய்யலாம்? சீச்சி! நீ ஒரு ஆண்பிள்ளை. எங்களுடைய இலங்கைப் படையில் உன்னைப்போல இலக்குத் தவறாமற் சுடக்கூடியவர்கள் யாருமில்லை. இருத்தும் ஏன் இன்று உன் கை நடுங்கிற்று சின்னொலாந்தேசு?

சின் : நீங்கள் சுடச் சொன்னீர்கள். சுட்டேன். கட்டளைையை மறுக்க முடியவில்லை. ஆனால் ...

அன் : வேட்டைக்குப் புறப்பட்டால் சுடத்தானே வேண்டும். பின்னர் சுங்கான் பற்றவைக்கவா வந்தோம்?

சின் : வேட்டைக்குப் புறப்படுவதில் எனக்கு எந்தவிதமான இன்பமும் இப்போது கிடையாது. கடந்தவாரம் கொக்கு ஒன்றைச் சுட்டு வீழ்த்தினேன். அம்மம்மா ... அது இறகை அடித்தடித்துத் துடித்து விழுந்ததனைக் கண்ணாலே பார்க்க முடியா திருந்தது. அதன் இறகு துடித்ததுபோல என் உயிரும் இன்று துடிக்கின்றது.

அன் : சரி, உன் விருப்பம். இப்பொழுது வேட்டைக்குப் பதிலாகப் பொழுது போக்கிற்காக என்ன செய்கின்றீர் புலியரே?

சின் : ஒரு பை சிறையத் தாளியங் கொண்டுபோவேன். அந்தத் தாளியத்தைக் குளக்கரையிலே இறைத்துப்போட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன். அந்த விருந்திலே காக்கை, குருவி எல்லாம் பங்குபற்றும். அக்குருவியின் ஒளியில் எங்கள் இரட்சுகரின் கீதம் ஒலிக்கும். அதனைக் கேட்டு மகிழ்வேன்.

அன் : நீ அப்படியானால் எங்கள் படையை விட்டுத் துறவி மடத்திலே சேர்ந்தாலும் சேர்ந்துவிடுவாய் போலத் தெரிகின்றது. இது புலியோ? பூனியோ? (கைக்கின்றார். அப்பொழுது கைலாச முதலி வருகின்றார்.)

அன் : என்ன முதலியாரே? நெற்றி வியர்வை கிலத்திற் சிந்த உழைத்திருக்கின்றீர் போலத் தெரிகின்றது.

கைலா : (வியர்வையைத் துடைத்துக்கொண்டு) இங்கு அக்கம் பக்கத்திலுள்ள சிறுவர்களுக்கு இப்போதுதான் மல்யுத்தம் பழக்கிப்போட்டு வருகின்றேன். ஒரு பொழுதுபோக்கு ...

அன் : நல்ல பொழுதுபோக்கு. உங்கள் நண்பனுடன் வேட்டையாடப் போனேன். குருவிகளைச் சுடமுடியாதாம். மனம் துடிக்கின்றதாம்.

கைலா : இப்போது எனக்கும் விளங்கி விட்டது. என்னுடைய மைத்துனர் பூதத்தம்பியாருடன் எவர் சேர்ந்தாலும் இப்படித்தான் நடக்கும். 'அன்புநெறி, இன்னுசெய்யாமை, இறியவை செய்தல்' என்று அவர்தான் நல்வழி ஒதுவார்.

சின் : என்னை நீங்கள் கேலிசெய்ய வேண்டாம். உங்கள் மாட்டுச் சவாரிக்கு என்ன நடந்தது? துரைக்குச் சொல்லுங்கள் விளக்கமாக ...

கைலா : எனக்குப் பொழுதுபோக்கு மாட்டுச்சவாரி. நல்ல ஓரிணை மாடு வைத்திருந்தேன். "சவாரியின்போது மாட்டிற்கு ஏற்றும் ஊசி என் உயிரை வாங்குகின்றது" என மைத்துனர் சொல்லி அழுதுவந்தார். அதுவும் சரிதான் என்று நான் மாட்டுவண்டிச் சவாரியை விட்டுவிட்டேன்.

அன் : இந்தப் பூதத்தம்பி விளங்க முடியாத விந்தை மனிதன். அவருடைய கன்பும், அமைதியும், நற்பண்பும் எவரையுமே கவர்ந்துவிடும்.

சின் : பசும்பொன் என்றால் துலக்கிக் காட்டவேண்டுமோ? அது தானாகவே துலங்கும்.

அன் : முதலியாரே நில்லுங்கள். நாளைக்கு ஆட்சிசபைக் கூட்டமிருக்கின்றது. அங்கு காண்போம். (ஹவரும் போகின்றனர்.)

தீரை.

களம் III

காட்சி I

[இடம்: யாழ்ப்பாணத்து ஒல்லார்தர் கோட்டையின் அறை ஒன்று. மேசை ஒன்றிலே சின்னொலாத்தேசு சுங்கனைப் பற்றவைத்ததொன் டிருக்கின்றார். அத்திராசமுதலி உள்ளே விரைந்தோடி வருகின்றார்.]

அந்தி: ஐயா! வணக்கம். போனார் பூதத்தம்பி கேற்று. இன்னமும் காணவில்லையே! கலகம் என்னவாயிற்று?

சின்: பூதத்தம்பி கேற்றே திரும்பி விட்டார். கலகம் அடங்கிவிட்டது. பூதத்தம்பியைக் கண்டால் எல்லாம் சரியாகி விடும்.

அந்தி: உடனடியாகப் பூதனார் ஏன் இங்கு வரவில்லை? தன்னிடம் நாம் வீடு தேடி வரவேண்டும் என்பது அவரின் கோக்கம்போலும்.

சின்: இல்லை, இல்லை. எல்லா அலுவல்களையும் அவர் முடித்துக்கொண்டு கேற்றுத் திரும்ப நள்ளிரவாகி விட்டதாம்! ஆம்ந்த நித்திரையிலிருக்கும் எங்களைக் குழப்பப்படாது என்று கோட்டை வாயலிலே செய்தியைக் கொடுத்துவிட்டுப் போய் விட்டாராம்.

அந்தி: “நான் இல்லாவிட்டால் இவர்கள் எதனையும் நடத்த மாட்டார்கள்” என்ற தற்பெருமை பூதத்தம்பியின் தலைக் கேறிவிட்டது. தற்பெருமை கள்ளு வெறியிலும் பார்க்கப் பொல்லாதது.

சின்: தற்பெருமைதான் இந்த உலகத்திலே வெறியைத் தரும் பொருள் என்று எண்ணல் வேண்டாம். ஏன் முதலியாரே! அழகும் வெறிக்கும். இல்லையோ?

அந்தி: (திடுக்கிட்டுக்கொண்டு) அழகு வெறியைப்பற்றி இளைஞர்களாகிய உங்களுக்குத்தான் தெரியும். அதனைப்போய் என்னிடம் ஏன் கேட்கின்றீர்கள்?

சின் : இல்லை, நீங்கள் அனுபவசாலிகள். அதனால்தான் கேட்டேன்.

அன் : (உள்ளே வந்தகொண்டு) அந்திராசி முதலியார் அனுபவசாலி. அவருடைய அனுபவத்தை நாம் பயன்படுத்துகின்றோம். அது சரி. நேற்று நடந்த கலகத்தின் முடிவு என்ன?

சின் : கலகம் பெரிதாகத் தொடங்கியிருக்கும். ஆனால் பூதத்தம்பி முதலியாரைக் கண்டதும் எல்லோரும் அடங்கி விட்டார்கள். "இங்கு அமைதி நிலவவேண்டும். கலகஞ் செய்யும் இரண்டு பகுதியினரும் ஆயுதங்களை இப்படிக் கொண்டுவந்து குவியுங்கள்" என்றாராம். அவ்வளவுத்தான். அவர் நா அசைந்தால் நாடே அசையும்.

அன் : நல்லது, படைகளை ஏலிப் பலருடைய மண்டையை உடைப்பது கொடுஞ் செயல்.

அந்தி : ஆனால் இப்படியாக எல்லா அலுவல்களுக்கும் பூதத்தம்பிதான் உறுதுணை என நான் எண்ணுவது நன்றன்று.

அன் : அவர் நல்லவர்; அடக்கமானவர்; அறிவுடையவர்; என் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர். அவரின் விசுவாசத்தை நான் எப்பொழுதாயினும் ஐயப்பாடுடன் நோக்கியது கிடையாது. (உள்ளே பார்த்துக்கொண்டு) யேசன் இந்த நல்ல வேளையில் நாம் மதுவருந்திக் களிப்படையாவிட்டால் வேறு எந்த வேளையில் மது அருந்தலாம். எடுத்து வை மேசையில் எல்லா வற்றையும். (யேசன் மதுவை வைக்கின்றான்.)

[இருவரும் மதுவை அருந்துகின்றனர்.]

சின் : இந்தக் கலகம் எனக்குப் பெரும் பயத்தைத் தந்து விட்டது. (மதுவை அருந்துகின்றார்.)

அன் : (மதுவை அருந்திவிட்டு) நானும் நல்லாகப் பயந்து விட்டேன்.

அந் : எல்லாம் பூதத்தம்பியின் திறமைதான். இல்லையோ?

அன் : முதலியார் கெட்டிக்காரன். தருணத்திற்கேற்பச் சுருதியை மாற்றிவிட்டார்.

[மதுவை வார்த்தைப் பருகுகின்றனர்.]

சின் : கலகம் பரவியிருந்தால் எங்கள் பாடு என்னவாயிருக்கும். (மதுவைப் பருகுகின்றார்.)

அந்தி : நல்லகாலம். அதனைப் பூதத்தம்பி முதலியார் ஆட்க்கி விட்டார்.

சின் : என்ன அந்திராசியாரே? இன்று நீங்கள் மதுவைக் கண் எடுத்தும் பாராமலிருக்கின்றீர். தேனை மறந்த வண்டு..... இல்லை எலும்பை மறந்த நாய்.....

அந்தி : எனக்கு எல்லைக்குள் நடக்கவுந் தெரியும். எல்லை மீறி நடக்கவுந் தெரியும். கவனமாகவும் நடப்பேன், நிதானமாகவும் நடப்பேன்.

சின் : எல்லாம் நன்மைக்குத்தான் முதலியார். இருந்து பார்ப்போம் நடப்பதை.

அன் : யேசன், இனிப் போதும். எல்லாவற்றையும் எடுத்துச் செல் (யேசன் சட்டையைச் சரிசெய்துவிட்டு எல்லாவற்றையும் எடுத்துச் செல்கின்றான். அன்றனியும் சிவனொலாந்தேசம் அவனுக்குப் பின்னாலே போகின்றனர்.)

அந்தி : (தனிமொழி) மெல்லிய பூங்காற்றே! நீ தான் மிதந்து வருகின்றாய். உன் குளிர்மைகூட என் உள்ளத்தில் உள்ள கொதிப்பை அடக்க முடியாது. என் உள்ளம் எரிமலை போலக் குமுறுகின்றது. அதற்கு ஆறுதல் ஏது? அமைதி ஏது? அடக்கம் ஏது? எனக்கும் கண்ணியமுண்டு. நேர்வழிச் சென்றேன். நேர்ந்தது என்ன? அவமானம் ... அவமானம் ... இனிக் குறுக்குவழிச் செல்வோம். - நேர்ந்த அவமானத்தைத் துடைக்க முடியாது. பழிக்குப்பழி ... அடிக்கு அடி. உதைக்கு உதை ... அண்டிக் கெடுத்தல் (நலைக்குக் கையைக் கொடுத்துக் கொண்டு கதிரையிலே பொத்தென்று விழுகின்றார்.)

பூத: (புன்னகையுடன் உள்ளே வந்துகொண்டு) என்ன முதலியாரே? உடல் நலம் குன்றி விட்டதோ? எங்கள் வைத்தியரைக் கூப்பிட்டீடுமா? முகம் வாடிவிட்டதே.

அந்தி: எனக்கு ஒன்றுமில்லை. (செஞ்சைத் தொட்டுக் காட்டி விட்டு) இங்கு சற்று நோகின்றது.

பூத: அதற்கு நல்ல ஏலாதி மாத்திரை தருவார். உடனே மாறிவிடும்.

அந்தி: இது மருந்திற்கு மாறாது. என்றாலும் நாளைக்குப் பார்த்துச் செய்வோம். இப்பொழுது அவசரமான அரசியல் அலுவல்கள் இருக்கின்றன.

பூத: உடல் நலத்திலும் பார்க்க அவசரமான அலுவல் எதுதானிருக்கின்றது?

அந்தி: ஆனைஇறவுப் பக்கத்தில் எங்கள் ஒல்லாந்த இராசாவுக்குச் சேர வேண்டிய யானைகளை வணிகன் கபூருக்கு வன்னியர் விற்றுவிட்டார்களாமே!

பூத: கபூர் தானே இங்கு மறியலிலே இருக்கின்றான். பின்னர் எப்படி யானைகளை அவன் வாங்கமுடியும்?

அந்தி: என்ன? அந்தக் கடற் கொள்ளைக்காரனுக்காகப் பரிந்து பேசுகின்றீர்?

பூத: நீதி என்றால் நீதி, நியாயம் என்றால் நியாயம். 'சமன் செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் அமைந்தொருபால், கோடாமை சான்றோர்க்கணி' என்பது தமிழ் மறை. சிறையில் இருப்பவன் எப்படி அதனைச் செய்வான்? அதனைச் சொல்ல வந்தேன்.

அந்தி: வன்னியர்கள் யானைகளைப் பிடித்துக் கட்டி வைத்திருக்கவேண்டும் என இப்போதே நீங்கள் கட்டளை கொடுக்கவேண்டும்.

பூத: நல்லது, நாளைக்கு எழுதியனுப்புவோம்.

அந்தி: இல்லை, இப்பொழுதே அனுப்பவேண்டும் என்பது எங்கள் துரையின் விருப்பம். உங்களுக்கு நேரம் இல்லாவிட்டால் இதோ இந்த வெள்ளைத்தாளிலே கையெழுத்துப் போடுங்கள். பின்னர் நான் வாசகத்தை வைத்தனுப்புவேன்.

பூத: அதற்கென்ன? அப்படியே செய்வோம். எடுங்கள் தாளே. (அந்திராசி எடுத்துக் கொடுக்கப் பூதத்தம்பி வெள்ளைத் தாளிலே கையெழுத்திடுகின்றார்.)

அந்தி: நான் எல்லா அலுவல்களையும் கவனிக்கின்றேன். இப்போது எங்கள் உத்தியோக சபை கூடப்போகின்றது.

[அப்பொழுது அந்ரணியும், சின்னொலாந்தேசும், கைலாசமுதலியும் வருகின்றனர்.]

அன்: என்ன அந்திராசி? ஏதோ வேலை எல்லாம் சுறுசுறுப்பாகச் செய்கின்றீர்போலத் தெரிகின்றது.

அந்தி: நான் செய்வதற்கு ஒன்றுமில்லை. எல்லாம் பூதத்தம்பியின் வேலை. அவர்தான் எனக்கு ஊன்றுகோல்.

அன்: பூதத்தம்பியினாலேதான் இன்னும் வேலை ஆக வேண்டியிருக்கின்றது. இன்றைக்கு என்ன அலுவல்?

அந்தி: ஊர்காவற்றுறையிற் கடற்கோட்டை அமைக்க வேண்டும். கச்சாயில் உள்ள யானைகளைப் பற்றிக் கவனிக்க வேண்டும்.

அன்: அவ்வளவுதானே, நான் என்ன செய்யவேண்டும்.

அந்தி: என்னால் என்னதான் செய்ய முடியும்? இது கிழம். ஏதாவது யோசனை சொல்லும்.

அன்: யானைகளைப்பற்றி யார் கவனிப்பது?

அந்தி: யானைகளைக் கவனிப்பதற்கு உங்களுடைய செல்ல யானைக் குட்டியை அனுப்புங்கள். (கைலாசமுதலியைப் பார்க்கின்றார். அந்ரணி கைலாசமுதலியைப் பார்க்கின்றார்.)

கைலா: துரையின் விருப்பம் அதுவானால் நான் விரைந்து செல்வேன்.

அன்: அடுத்தது கடற்கோட்டைதானே. அதற்குத் தகுந்த ஓரே ஓருவர்தானிருக்கின்றார். (சின்னொலாந்தேசைப் பார்த்தின்று.)

சின்: உங்கள் கட்டளை. இன்றே போவேன். கோட்டை கட்டக் கூலியாட்களைப் பூதத்தம்பியார்தான் பிடித்துத் தரவேண்டும்.

அன்: நல்லது. அந்திராசி இங்கு கந்தோர் அலுவல்களைப் பார்ப்பார். என் ஊன்றுகோலாகப் பூதத்தம்பி இருப்பார். சரி, சென்று வாருங்கள். (அன்றையும் சின்னொலாந்தேசவும் கைலாச முதலியும் பூதத்தம்பியும் வெளியே போகின்றனர். அந்திராசி மாத்திரம் இருக்கின்றார். மூலையிலே சாத்தியிருந்த கொடியொன்று படாரென்று வீழுகின்றது.)

அந்தி: (திரும்கிட்டு எழுந்துகொண்டு) இனித்தான் நாடகத்தின் இறுதிக்கட்டம் தொடங்கும். பூதனைப் பொறியிலே பிடித்து விட்டேன். இந்தச் சின்னொலாந்தேச என்மீது இகழ்ச்சியைக் கக்குகின்றான். அந்த எளியவனைப் பஞ்சாய்ப் பறக்கச் செய்வேன். நினைத்த காரியத்தைச் செய்து முடிப்பேன். பழிக்குப் பழி வாங்குவேன். எங்கே அந்த வெள்ளைக் கடுதாசி. (அதனைப் பார்த்து) நீதான் என் பாசுகதக் கண்ண.

காட்சி II

[கோட்டையில் அதே அறை. அன்ரனி தன் சங்காணப் பற்று வைத்துக்கொண்டிருக்கையில் அத்திராசி அமைதியாக உள்ளே வருகின்றார்.]

அன் : என்ன முதலியாரே? என்றும் காணமுடியாத அமைதி ஒன்று உங்கள் முகத்திலே தவளுகின்றது.

அந்தி : புயலுக்குமுன் அமைதி என்பர்.

அன் : இப்பொழுது புயல் விசவில்லையே! இளந்தென்றல் தானே விசுகின்றது.

அந்தி : தென்றல் புயலாக மாறும். புயல் தென்றலாக மாறும். இதுதான் உலகம்.

அன் : எப்படி மாறினாலும் மாறட்டும். இப்பொழுது என்ன சொல்ல வந்தீர்?

அந்தி : அன்றொருநாள் கைரேகை சாத்திரி கதிரவேறு எங்கள் அபீரூம் துரையின் கையைப் பார்த்து "நீங்கள் நம்பியவர்கள் உங்களை வஞ்சிப்பர்" என்றார். அது இன்று எங்கள் கண்முன்னாக உண்மையாகி விட்டது. இதோ. (வெள்ளைக் கடுதாசியை அன்ரனின் முன்பு பிடிக்கின்றார்.)

அன் : இது என்ன கடுதாசி? இதில் என்ன இருக்கின்றது? யாரோ ஒரு முதலி வேறு ஒரு முதலிக்கு ஏதோ உளறியிருப்பான். இந்த முதலிகளின் தொல்லை, அப்பாடா!

அந்தி : இல்லை, இல்லை. இதுவரையும் நாங்கள் சாரை என எண்ணியது கருவிழி நாகம். (வாசிக்கின்றார்.) கோவையில் அரசு செலுத்தும் தன்னிகரற்ற போர்த்துக்கேய மகா தேசாதிபதிக்குக் கோடி வணக்கம். நீண்டதோர் ஓலை எழுத முடியவில்லை. எங்கும் கட்டுக்காவல். கடற்படையுடன் ஊர்காவற்றுறைக் கோட்டையில் வந்து குதிக்கவும். அங்குள்ள ஒல்லாந்த தளபதி சின்னொலாந்தேச வேண்டிய உதவி தருவார். என்

உதவியைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? இப்படிக்கு
... ..

அன் : யாரது இந்த இப்படிக்கு?

அந்தி : பூ — த — த் — த — ம் — பி.

அன் : என்ன பூதத்தம்பியோ? (சுங்காண நிலத்தில் எறிகின்றார்.) கொடு கடிதத்தை இப்படி. உடனடியாகச் சின்னொலாந்தேசை அழை. இந்தச் சுதேசியப் பறையன் பூதத்தம்பி என்ன தான் செய்ய முடியும்? எல்லாம் இந்தத் துரோகி சின்னொலாந்தேசனின் வேலை. நயவஞ்சகன்; நாட்டைக் காட்டிக் கொடுப்பவன்; மோசக்காரன்; நாசக்காரன். (கழிரையைக் காலால் உதைக்கின்றார்.)

அந்தி : சின்னொலாந்தேசை இங்கு இப்பொழுது உடனடியாக அழைத்தல் ஆபத்து. எங்கள் ஒல்லாந்தப் படையும் சரி; சுதேசப் படைகளும் சரி, அவன் கைக்குள்ளேதான். அவனுடைய சூழ்ச்சி எங்களுக்குத் தெரியும் என்பது அவனுக்குத் தெரியப்படாது. தெரிந்தால் எங்கள் பாடு அதோகதிகூடா. படைகளை ஏவி எம்மை முடித்துவிடுவான்.

அன் : பின்னர் என்ன செய்வோம்?

அந்தி : முதலிலே இந்தப் பூதனைக் கூப்பிடுவோம்.

அன் : நல்லது. யேசன்; யேசன். உடனடியாகப் பூதத்தம்பி முதலியாரை அழைத்துவா. அவசரமான அலுவல்.

யேச : (உள்ளேவந்து சட்டையைச் சரி செய்துகொண்டு) நல்லது. (போகின்றான்.)

அன் : பூதன் வந்ததும் என்ன செய்வோம்? சற்றுச் சிந்தியுங்கள். எனக்கு ஒன்றுத் தெரியவில்லை.

அந்தி : விசாரணை செய்வோம். அந்தப் பொறுப்பு எல்லா வற்றையும் நாங்கள்தானே ஏற்கவேண்டும்.

அன் : சரியான யோசனை. இப்பொழுதுதான் எனக்கு விளங்குகின்றது. தொல்புர விதானையையும் சங்கவேளி விதானையையும் இந்தப் பூதத்தம்பிதான் எமக்கு எதிராக ஏவி விட்டான்.

டிருக்கின்றார். இரண்டுமிரண்டும் நான்கு. இந்த உண்மை எனக்கு விளங்கவில்லை. போக்கிரிப்பயல். இவனுக்குப் பாட்டும் படிப்பும் பதவியும்.

அந்தி: இவை எங்கள் அபிரும் துரைநாயகத்திற்குத் தெரியவந்தால்

அன்: ஐயோ ... கடவுளே! அதனை என்னுற் கனவிலும் கற்பனை செய்யவும் முடியவில்லையே!

அந்தி: சற்றுப் பொறுங்கள். நிதானமாக இருங்கள். பூதன் வருகின்றான்.

பூத: (வந்துகொண்டு) என்ன? என்னை அழைத்தீர்களாமே! உணவருந்த இலையிலிருந்தேன்.

அந்தி: உணவருந்திய பின்னர் வந்திருக்கலாம். யேசன்! முதலியாருக்கு மூக்குப் பேணியிலே பசுப்பால் கொண்டுவா.

பூத: ஏன், வீண் சிரமம்? நான் அலுவல் முடிந்ததும் வீட்டுக்குச் செல்லலாந்தானே.

அன்: (வெள்ளைத்தாளைச் சுருட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு) இது உய்களுடைய கை எழுத்துத்தானோ? கவனமாகப் பாருங்கள்.

பூத: என் கையெழுத்தேதான்.

அன்: மேலே இருப்பது யாருடைய கை எழுத்து? அடையாளம் சொல்ல முடியுமோ?

பூத: எங்கள் கந்தோர்ச் சக்கடத்தாரின் கை எழுத்து.

அன்: நீங்கள் கை எழுத்துப் போடும்போது கை கிறிது நடுங்கிறதே?

பூத: அவ்வளவு தூரம் நான் கீழவனுக்கிடவில்லை. நகைக்கின்றார்.)

அன் : இதனைச் சற்று கீதானமாக வாசியுங்கள். (பூதத்தம்பி கடிதத்தை உரத்து வாசிக்கின்றார். வாசித்து விட்டுப் பொத்தென்று நிலத்திலிருக்கின்றார்.)

அந்தி : வாசிக்கச் சொன்னோமோ? அல்லது பொத்தென்று நிலத்தில் இருக்கச் சொன்னோமோ?

பூத : ஐயோ! நல்லூரானே! நான் ஒன்றுமே அறியேன். இது ஏதோ சூழ்ச்சி.

அன் : எது என்ன சூழ்ச்சி? - போர்த்துக்கேயரை இந்த நாட்டிற்கு வரவழைப்பதற்கு நீர் செய்த அலுவல் இது.

பூத : ஐயோ! ஆண்டவனே! எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. எல்லாம் இந்த அந்திராசியின் வேலை. நேற்றுக் கச்சாயிலிருந்து யானைகளை இங்கு தருவிக்க என்னைக் கடிதம் எழுதுமாறு அந்திராசி கேட்டான். நான் நேரமில்லை என்றேன். வெள்ளைக் கடுதாசியிலே கை எழுத்துப் போடு என்றான். போட்டேன். வாசகத்தை நான் பண்ணி வைப்பேன் என்றான். நம்பி மதிக்கேட்டேன். அண்டிக் கெடுத்துவிட்டான் சண்டாளன் அந்திராசி.

அன் : இராசத்துரோகத்திற்குத் தண்டனை என்ன தெரியுமோ? (அந்திராசி கைசயாதிருக்கின்றார்.)

பூத : மரணதண்டனை. அதற்கு நான் அஞ்சவில்லை. ஆனால் சரிமோசம் செய்தான் பூதத்தம்பி என்ற வசை எங்கள் குலத்திற்கு ஏற்பட்டுவிட்டதே. ஐம்பது முறை இறப்பதற்கும் அஞ்சேன். ஆனால் அவமானத்தைக் கண்டு அஞ்சுகின்றேன்.

அன் : இது கூத்திலே பேசவேண்டிய பேச்சு. யேசன்! இவனைப் பிடித்துச் சிறையிலே தள்ளு.

பூத : சிறை புகுந்தாலும் சரி; சிரச்சேதம் நடந்தாலும் சரி. உண்மை அறியாது. உண்மைக்குத் திண்மையுண்டு. பிரபு! நீங்கள் என்மீது கொண்ட பிழையான எண்ணமும் என்னுவது மாறும். நம்பினோர்கள் நலிந்ததில்லை.

அன் : இந்தத் தந்திரப் பேச்சுக்காரனை இழுத்துச் செல்.

பூத: அன்னியனாகிய உங்களுக்குச் சேவை செய்வதிலும் பார்க்க ஆண்டவனைச் சேவித்திருக்கலாம். மதுவருந்தி மதி கெட்டுக் கடையர்போல் நடப்பது உங்கள் பண்பு, சின்ன மதி குடும் சிவனாகைத் தொழுதெழுதல் எம் பண்பு. ஏன் உங்களுக்கும் ஆண்டவன் இருக்கின்றானே? தெய்வமீதி ஒரு போதும் தப்பாது. இன்று கிட்டாவிட்டாலும் அது என்றோ கிட்டும்; கட்டாயம் கிட்டும்.

அந்தி: தெய்வம், தீதி, பண்பு எல்லாம் உனக்கும் உண்டோ? இழுத்துச் செல் இந்தச் சண்டாளனை. (யேசன் முகவருகின்றான்.)

பூத: இல்லை. (யேசனைப் பார்த்து) உனக்கு ஏன் இந்த வீண் சிரமம். இதோ நான் வருகின்றேன். நீ என்னைத் தள்ளிச் செல்லவேண்டாம். என் ஊழ்வினையே என்னைத் தள்ளிச் செல்லும். (பூதத்தம்பி முன்னே போக யேசன் பின்னே போகின்றான்.)

அந்தி: நஞ்சுச் செடி ஒன்றை நறுக்கி எறிந்துவிட்டோம். இராசத்துரோகத்திற்கு மரண தண்டனை.

அன்: பூதத்தம்பியின் முறைப்பாட்டை நன்று ஆராய வேண்டும். அது தான் எங்கள் தீதி.

அந்தி: இதில் ஆராய என்ன இருக்கின்றது? கையும் மெய்யுமாகப் பிடித்த களவு. கைப்புண்ணுக்குக் கண்ணாடி வேண்டுமோ? இல்லை, இல்லை. அப்படியானால் நான் உடனடியாகக் கொழும்பிற்குப் போய் அபிரும் துரைநாயகத்திடம் முறையிடப் போகின்றேன். எங்கள் ஒல்லாந்த இராசாவின் ஆட்சிக்கு உலைவைக்கும் முயற்சி இது. நீங்கள் கண்டிப்பாக இருக்காவிட்டால் உங்கள்மீதும் ஐயப்படுவார். தூக்குமேடைக் கயிறு உங்கள் கழுத்தையும் பதம்பார்க்கும். கவனம்.

அன்: (பயந்துகொண்டு) இல்லை, வேண்டாம். நாளைக்கு எல்லாவற்றையும் யோசித்துச் செய்வோம்.

காட்சி III

[கோட்டையில் அதே அறை. அதையின் வாயிலே இரும்புக்கூடு ஒன்றிலே பூதத்தம்பி அடைக்கப்பட்டிருக்கின்றார். அந்திராசி அங்குமிங்கும் உலாவிக்கொண்டிருக்கின்றார்.]

அந்தி: நன்றிகெட்ட சண்டாளா! நயவஞ்சகப் பேயே! வீடுதேடி வந்து உனக்குப் பெரும் பதவியை வாங்கித் தந்தேன். அதற்குக் கைம்மாறு இதுதானே? என்னை அவமதித்தாய்.

பூத: ம்ரினோர்கள் கெட்டதில்லை! உன்னை மும்பி நடந்தேன். நீ வஞ்சித்தாய். அரசன் அன்றறுப்பான்; தெய்வம் நின்றறுக்கும்.

அந்தி: நீ எனக்குச் செய்த அவமரியாதை இம்மட்டன்றே. “நான் இல்லாவிட்டால் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒன்றும் நடக்காது” என்று தம்பட்டம் தட்டினாயே. உன் பல்லக்குக்காரரும் பணியாளரும் கூட என்னைக் காவமாட்டோம் என்று அவமரியாதை செய்தார்களே. நீ அதனைப் பார்த்துக்கொண்டு வாளாவிருந்தாயே.

பூத: நல்லது. நீ பேசு, தொடர்ந்து பேசு. உன் கற்பனையில் உதித்த குற்றச்சாட்டு இவை. (அப்பொழுது அழகவல்லி வீரைத்து உன்னை வருகின்றார். அவரைப் பின்தொடர்ந்து வன்னித்தம்பி வருகின்றார்.)

அந்தி: நல்லூர் அரசனின் பட்டத்திற்குரிய மகாராணியார் வருகின்றார். வழி விலகி நில்லுங்கள். ஏச்சரிக்கை. பராக்.

அழக: ஆண்டவனே! என் பிராண நாதா! உங்களை இந்தக் கோலத்திலே காணவோ கடவுள் எனக்குக் கண்ணைக் கொடுத்தார். (அழுகின்றார்.)

வன்னி: (விக்கி விக்கி அழுதுகொண்டு) அப்பு, அப்பு. ஏன் அப்பு வாய் திறந்து பேசாமலிருக்கின்றீர். (மூவரும் அழுகின்றனர்.)

அந்தி: அழுங்கள்; நன்றாக அழுங்கள். ஆனால் நாளைக்கும் அழுகை தேவைப்படும். சிறிது வைத்திருங்கள். நாளைக்கு மரண தண்டனை.

அழக: ஐயோ ஆண்டவனே! எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லையே. யாருக்கு மரண தண்டனை? (கதறிகின்றார்.)

அந்தி: ஏன்? உன் கணவனையே கேள். வல்லிக்கொடியை மிகர்த்த எழில்மிகு நங்காய்! நான் சென்று வருகின்றேன்.

அழக: ஐயோ! ஏன் வரையை முடிக்கொண்டு நிற்கின்றீர்? இந்தப் பாவி அம்பிலே பட்ட மான்போலத் துடிப்பதை நீங்கள் காணவில்லையோ?

பூத: அண்டிக் கெடுத்துவிட்டான் அந்திராசி. வெள்ளைத் தாளிலே கையெழுத்துப் போடு என்றான். நம்பிப் போட்டேன். மேலே பொய்யான வாசகத்தைப் போட்டுவிட்டான்.

வன்: அவனை இன்றே கொல்வேன்.

அழக: என் ஆருயிரே! நீங்கள் உத்தியோகம் வேண்டாம் என ஒதுங்கி வாழ்ந்தீர்கள். எங்களுடைய பேராசைதான் உங்களை இந்தப் பொறியிலே அகப்பட வைத்தது. ஆண்டவன் எம்மைக் கைவிடமாட்டான். தப்ப வழிகாட்டுவான் கந்தநாதன்.

பூத: பெண்ணே! பதறாதே. பிறந்தவன் இறந்தே தீருவான். இறந்தவன் பிறந்தே தீருவான். இது ஐந்தொழில். இதனைத் தவிர்க்க முடியாது. ஏன் கலங்குகின்றாய்? நாளைக்கு வெட்டியான் என் கழுத்தை வெட்டுவான். அந்த வெட்டு என் குடும்பத்தின் மானத்தையும் வெட்டி விழ்த்தப்போகின்றதே! நயவஞ்சகனின் மைந்தன் இவன் என்ற பெயர் என் வன்னரிமைக் கன்றிற்கு வந்து விட்டதே! (அழுகின்றார். அப்போது புதுநாயகவல்லி தலைவிரி கோலமாக உள்ளே வந்து கதறிகின்றார்.) தங்காய் பதறாதே!

புது: அண்ணா! என் ஆருயிரே! என்ன அண்ணா இது? உன் கழுத்தை வெட்டப் போகின்றார்களாமே! நீ துரோகியாம். ஊரெல்லாம் தெருவெல்லாம் இதே பேச்சு. அண்ணா! இதனை

என்னால் நம்பமுடியவில்லை. முருகனே! அண்ணா! உன்னை நான் தான் இந்தக் கதிக்குள்ளாக் கினனே.

பூத: நடந்தது நடந்து போய்விட்டது. நாம் இனி என்ன செய்யலாம்? இது விதி செய்த சதியோ? அல்லது முன்னை வினைப்பயனோ? யாரறிவார். எல்லாம் பரம்பொருளுக்குத் தான் வெளிச்சம்.

புது: இதிலிருந்து தப்பமுடியாதோ? விரமாகாளி! நீதான் வழிகாட்டு, தாயே.

பூத: அன்னையின் விருப்பம் எதுவோ அது நடக்கும். அன்னை பராசக்திக்கு எம் ஆலோசனை தேவையில்லை. தங்காய்! எனக்கு ஒரு உதவி. வீட்டிற்கு ஆளனுப்பி "இரகுவமிச" ஏட்டுக் கட்டை எடுப்பி.

புது: அப்படியே அண்ணா! (புதுநாயகவல்லி போகின்றார்.)

பூத: (அழகவல்லியையும் மகனையும் பார்த்து) நீங்கள் இங்கு நின்று ஏன் கரைகின்றீர்கள்? வீட்டுக்குப் போங்கள்.

யேச: (உள்ளே வந்துகொண்டு) சிறிது நேரம் நிற்கத்தானே உத்தரவு கொடுத்தார் அந்திராசி. இந்த அந்திராசியின் அட்டகாசம் தாங்க முடியவில்லை. தயவு செய்து வெளியே போங்கள், அம்மா.

பூத: தம்பி, மகனே, இவ்விடம் வா. கண்ணே! (பூதத்தம்பி கையை நீட்டி மகனைத் தடவுகின்றார்.) உன்னை விட்டு எப்படியடா என் ஆவி பிரியும்?

யேச: சரி, இனிப் போதும். போய் நாளைக்கு வாருங்கள், (அழகவல்லியும் வன்னித்தம்பியும் வெளியே போகின்றனர்.)

பூத: முருகப் பெருமானே! இதுவோ உன் திருவுள்ளம்?

அழக: முருகா! என்னை நீ கைவிடலாமோ? தாஸிப் பிச்சை வேண்டுகின்றேன்.

வன் : பிள்ளையாரே! என் தந்தையை மீட்டுத் தா. என் தலையை உனக்குத் தேங்காயாய் அடிப்பேன்.

அழக : மருதடியானே! என் வாழ்வு உன் கையிலேதான்.

அந்தி : (எட்டிப் பார்த்துவிட்டு மெல்லிய குரலில்) உங்கள் சீரான செருப்பும், அழகான விளக்குமாறும் என் கையிலேதான்.

அழக : வழிவிட்டு நில்.

வன் : உன் உயிரை நான் உறிஞ்சாவிட்டால்.

அந்தி : நல்லது. அப்படியே நடக்கட்டும். சென்று வாருங்கள்.

[அப்பொழுது புதுநாயகவல்லி இரகுவரிச ஏட்டுக் கட்டுடன் விரைத்து வருகின்றார்.]

அழக : வந்துவிட்டார்களோ? உங்கள் வழியைப் பார்த்துக் கண் பூத்துவிட்டது அவருக்கு.

அந்தி : இது ஏது ஏட்டுக் கட்டு? என்னுடைய உத்தரவில்லாமல் அங்கு ஒன்றும் கொண்டுபோகப்படாது. கொடு இப்படி. (ஏட்டைப் பிடுங்கி எடுக்கின்றார். பூதத்தம்பியைப் பார்த்துக் கொண்டு) தமிழ்ப் பெருந்தகைக்கு ஏட்டுக் கட்டு. நல்ல பழம் பனை ஓலை. எனக்குச் சுருட்டுப்பற்ற உதவும்.

பூத : (கூட்டினுள்ளே துள்ளிப் பாய்ந்தகொண்டு) பாதகனே! நீ எதை நிந்தித்தாலும் பொறுப்பேன். அந்தப் புனிதமான நூலைக் கையாலே தொடுதற்கும் நீ தகுதியற்றவன். உன்னைப் பிணமாக்கிப் போடுவேன். (கூட்டினுள்ளே ஆவேசப்படுகின்றார்.)

அந்தி : பதற வேண்டாம் முதலியாரே! உங்கள் பாடல் படிப்பு எல்லாம் இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்கு?

பூத : ஆயிரம் ஆண்டுகள் கயவனாக வாழ்வதிலும் பார்க்க ஒரு கொடிப்பொழுதிற்குப் புனிதனாக வாழ்வது மேல். ஏட்டைத் தான் தரமாட்டேன் என்கிறாய். இதோ. (படிக்கின்றார்.)

அந்தி : யேசன், யேசன். இந்தப் பூதத்தம்பி வீட்டாரை வெளியேற்று. (யேசன் பணிக்க அழகவல்லியும், புதுநாயகவல்லியும், வன்னித்தம்பியும் தயங்கித் தயங்கி வெதும்பி வெதும்பிச் செல்கின்றனர்.)

காட்சி IV

[அதே இடம். யேசன் பூதத்தம்பியின் கிறைக் கூட்டிற்கு அருகிலே நின்று குப்பை கூட்டுகின்றான். பூதத்தம்பி 'சொற்றூணை வேதியன்' என்ற தேவாரத்தைப் படிக்கின்றார்.]

யேசு : ஐயா, சிறிது உணவு கொண்டு வரட்டுமோ?

பூத : இல்லைப் பிள்ளாய், வேண்டாம். இன்று பூரணை விரதம். உணவருந்தமாட்டேன்.

யேசு : (அங்கும் இங்கும் பார்த்துவிட்டு) இந்த அந்திராசி முதலியின் அட்டகாசம் பொறுக்க முடியவில்லை. அவனை நஞ்சு ஊட்டிக் கொன்றால் ... அப்படிக் கொல்வது புண்ணியம்.

பூத : ஆண்டவன் படைத்த உயிரை ஆண்டவனே பிரிக்க வேண்டும். அதற்கு எங்களுக்கு உரிமையில்லை.

யேசு : இதோ! உங்கள் மனைவி வந்துவிட்டார்.

அழக : (தன் முன்னாளைச் சேலையை அவிழ்த்துச் சிறு தூக்குச் செம்பு ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு) நீங்கள் இன்றைக்கு விரதம். இதோ பால்.

யேசு : ஐயா, அதனை வாங்கிக் குடியுங்கள். (பூதத்தம்பி பாலைக் குடித்துவிட்டுச் செம்பைக் கொடுக்கின்றார்.)

அழக : நேற்று அந்த அந்திராசி உங்கள் ஏட்டை நீர் தித்துவிட்டான். இதோ அதில் உங்களுக்குப் பிடித்த பகுதி ஒன்றைக் கழற்றி வந்துவிட்டேன். (சிறு சட்டத்தைக் கொடுக்கின்றார்)

அந்தி : (உள்ளே வந்து குரலை உயர்த்திக்கொண்டு) விடிந்ததும் விடியாததுமாக வந்துவிட்டாய். உன்னை யார் இங்கு வரச் சொன்னது? நீ அழகுக்கு மாத்திரம் இருப்பிடம் என்று எண்ணுதே. நீ நயவஞ்சகத்தின் மறுபிறவி. யேசன்! இவளையும் பிடித்து அடுத்த அறையிலே அடை. ஏன் தயங்குகின்றாய்? உம். நடக்கட்டும் அலுவல். என் கட்டளையை நிறைவேற்று.

யேசு : நல்லது, அப்படியே.

அந்தி : சிறையில் அடைத்துவிட்டுத் திறவுகோலை என்னிடம் தா.

யேசு: நல்லது, அப்படியே.

[யேசுன் அழகவல்லியைச் சிறையில் அடைக்கின்றான். அழகவல்லி விம்மி விம்மி அழுகின்றாள். யேசுன் போகின்றான்.]

பூத: நல்லூரானே! இதுவும் உன் சோதனையோ?

அழக: நாதா! நல்லூரானுக்கு நன்மை தீமை தெரியாதோ? தெய்வத்தோடு நொந்துகொள்ளாதீர்.

பூத: என் ஆருயிரே! நீ பக்கத்திற் சிறையிலிருந்து பரிதவிக்கின்றாய். உன் திருமுகத்தைப் பார்த்துப் பேசமுடியவில்லையே. இந்தப் பாழும் சுவர். (சுவரை உதைக்கின்றார்.) அன்றொருநாள் குன்றுருவ வேல் வாங்கி நின்றூராம் முருகன். இந்தச் சுவரை உடைத்தெறிய மாட்டாராம். (மீண்டும் உதைக்கின்றார்.)

அழக: நாதா! தளராத நெஞ்சம் வேண்டும். "மலையே வந்தாலும் தலையே சும" என்று இருங்கள்.

பூத: பிறந்தவன் இறப்பான்; இறந்தவன் பிறப்பான். அதுபற்றிக் கவலையில்லை. உயிரோடு இருக்கும்போதாவது உன் திருமுகத்தை நான் பார்த்துப்பேச முடியாதிருக்கின்றதே!

அழக: நான் நம்பிக்கையை இழந்து விடவில்லை. நல்லூரான் எம்மைக் காப்பான். சிறைச்சாலை என்ன செய்யும்? அவன் அருள் கிட்டினால் அண்டம் புவனம் முழுவதும் எமக்கு எதிராக வந்தாலும் வரட்டும்.

பூத: நடப்பது நடக்கட்டும். நாம் அதனையிட்டு நலிய மாட்டோம். "நாமார்க்கும் குடியல்லோம்" என்ற பரம்பரையில் வந்துள்ள பெரியார் வழித்தோன்றல் நாம்.

யேசு: (உள்ளே வந்துகொண்டு) அன்பும் அறமும் நிறைந்த தம்பதிகள் இப்படித் துன்பப் படுவதனைக் காணவோ கடவுள் எனக்குக் கண்ணைக் கொடுத்தார். ஆண்டவனே! அருகிலே இருக்கின்றார்கள்; அழகு முகத்தைப் பார்த்துப் பேச முடிய வில்லையே. கட்டளையை மீறி நடந்தால் என்பாடு என்ன வாகும்? கட்டளையோ, யாருடைய கட்டளை? அழல் கீரம்

பிய உள்ளத்தான் அந்திராசி இட்ப கட்டளைதானே. கட்டளையைக் காற்றிலே பறக்க விடுவேன். இதோ! (உள்ளே போய்ப் பெரியதோர் நிலைக் கண்ணாடியை எடுத்துக்கொண்டு வருகின்றான். இருவருடைய அறைக்கும் பொதுவாக இருக்கின்ற கவருக்குச் சற்றுப்பின் கண்ணாடியை வைத்துப் பிடிக்கின்றான்.) உள்ளதை உள்ளவாறு எடுத்தியம்பும் பளிங்கே, உண்மைக் காதலருக்கு உதவு. ஐயா, ஆம்மா. இந்தக் கண்ணாடியைப் பார்த்துக்கொண்டு பேசுங்கள். (கதிரை ஒன்றிலே கண்ணாடியைச் சாத்தி வைக்கின்றான்.)

பூத: என் ஆருயிரே! அன்பே! நீ எனக்குத் தென்பான சொல்லிச் சொல்லி நேற்று நின்றாய். உன் அழகுமுகம் வாடிவிட்டதே!

அழ: நாதா! அழகு நிலையாத பொருள்தானே. அதனை யிட்டு நான் கவலைப்படவில்லை. அருமை மைந்தனின் மனைவியின் அழகைப் பார்த்து அகமகிழ வேண்டிய வயதுக்கு வந்து விட்டேன்.

பூத: இன்னும் ஒன்றோ இரண்டோ நாழிகையில் என் தலையைக் கொய்து போடுவார்கள். அருமை மைந்தனின் மனைவியின் அழகைப் பார்க்க நான் இருக்கமாட்டேன். (அழுகின்றார்.)

யேச: ஐயா! இப்படிக் கதி கலங்குவதிலும் பார்க்க எங்கள் துரையைக் கண்டு பேசினால் என்ன?

பூத: (லிம்மிக்கொண்டு) இனி எனக்குத் துரை முருகன் தான். மனிதத் துரைகளை வணங்கிய காலம் மலையேறிவிட்டது.

அழ: மனிதனை வணங்கினோம். மரணதண்டனை கிடைத்தது. மலைமகள் வள்ளிமணாளனை வணங்கினால் மன அமைதி கிடைக்கும்.

யேச: நீங்கள் இருங்கள். நான்போய் அன்ரளி துரையை அழைத்து வருவேன். (போகின்றான்.)

பூத: பெண்ணே! கதிகலங்காதே. எல்லாம் பண்டை வினைப்படி நடக்கும். நான்தான் உன் உள்ளத்தைக் கலக்கி விட்டேன்.

அழ: “கடலும் கலங்கித் தெரியும்” என்பர் ஆன்றோர். ஆண்டவன் எம்மை ஒரு போதும் கைவிடமாட்டான்.

பூத: ஆண்டவனுக்கு எல்லாம் தெரியும். பரிபூரணத் தனுக்கு நான் இறப்பதினாலும் நன்மை இல்லை; இருப்பதினாலும் நன்மை இல்லை. அவர்தானே விருப்பு வெறுப்பிற்கு அப்பாற்பட்டவர். (வணங்குகின்றார்.)

யேசு: ஐயா! முதலியாரே! இதோ எங்கள் துரைகாயகம் உங்களைக் காணவந்து நிற்கின்றார். (அன்ரனி வருகின்றார்.)

பூத: வணக்கம் துரையவர்களே! ஒரு கணப்பொழுதிற்கு முன்னர் நான் கதிகலங்கி நின்றேன். நல்லூரான் எனக்கு நல்ல வழி காட்டிவிட்டான். இறப்பையிட்டு நான் இம்மியும் அஞ்ச மாட்டேன். உங்கள் முகத்தைப் பார்த்து ஒரேயொரு கேள்வி கேட்கின்றேன். அதற்குமேல் ஒன்றறியில்லை. உண்மையில் நான் குற்றவாளி என நீங்கள் கருதுகின்றீர்களோ?

அன்: (அழுக்கைய அடக்கிக்கொண்டு) இல்லை; இல்லை; ஒரு போதும் இல்லை.

பூத: அதுவொன்றே போதும். எனக்கு வேறு எதுவும் வேண்டாம்.

அழக: (அழுதுகொண்டு) அப்படியானால் தாலிப் பிச்சை இரந்து கேட்கின்றேன், கொடுங்கள்.

அன்: அதற்குச் சட்டம் இடங்கொடாது.

யேசு: இங்கு சட்டம் வைப்பது யார் தெரியுமோ? அந்திராசி முதலியார். அவர்தான் சட்டம்; சட்டந்தான் அவர். மன்னிக்க வேண்டும். என் பேச்சிற்குப் பெறுமதியில்லை. மறந்து போய்ப் பேசிவிட்டேன். நான் பணியாளன்தானே.

அன்: யார் என்ன சொன்னாலும் சொல்லட்டும். சட்டம் இடங்கொடாது. முதலியாரே! நான் உங்களை என் உயிர் என மதித்துவந்தேன். இந்தமாதிரியான சூழ்கிலை ஏற்பட்டமை எங்கள் இருவரின் விதிதான். கடவுள் என்னைக் கடுமையாகச் சோதிக்கின்றார்.

அழக: மரண தண்டனையை மாற்றமுடியாதது என்றுதானே சொல்லுகின்றீர்கள். ஐயா! இன்று இந்தச் சிறையிலிருந்து தவிக்கின்றேன். என் உள்ளத்தில் அலை மோதுகின்றது. புயற் காற்றின்போது கடல் கொந்தளிக்கின்றது. ஆனால் கடலும் கலங்கித் தெளிவும். எனக்குத் தெளிவில்லை; வழியில்லை; கதியில்லை; மீட்சியில்லை. நான் கலங்குவதுபோல் நீங்களும் கலங்கு வீர்கள். அதோ! காலைக் கதிரவன் எழுகின்றான். இருள் அகன்றது; ஒளி பரவுகின்றது. ஆனால், என் வாழ்க்கையில் இருள் கவிவதோ?

பூத: பெண்ணே! விதியை வென்றவர் யார்? வீணாகக் கலங்காதே. அமைதியாக இரு.

அழக: ஐயா! அன்ரனி அண்ணலே! அதோ பாருங்கள். என்ன அழகான காலைப் பொழுது. காக்கை குருவி எல்லாம் களிப்புற்றுக் கானம் பொழிகின்றன. இந்த வேளையில் என் கணவன் தன் கழுத்தை இழப்பதோ? என் நெற்றியிலிருந்து மஞ்சளும் குங்குமமும் மறைவதோ? ஏன் கண்மூடி மௌனியாக நிற்கின்றீர்? உங்கள் உள்ளம் கல்லோ? "பெண்ணென்றால் பெயும் இரங்கும்" என்பர்.

பூத: ஐயா! நீங்கள் சென்று வாருங்கள். வெட்டியான் வருவதற்கு நேரமாகி விட்டது. நல்வாழ்வை இழந்தவன் நான். வாழப்போபவர் நீங்கள். இந்த அமங்கலமான காட்சியை ஏன் கண்ணிலே விழுத்துகின்றீர்கள்?

யேச: (வாட்டத்துடன்) நாங்கள் போவோம். மரணம் நேரப்போகும் தறுவாயிலும் மதியழக்காத உத்தமர் அவர். தவிர்க்க முடியாத விதியைக் கண்டு புன்னகை செய்வதுதான் பெருந்தன்மை.

அன்: மெத்தப் படித்த தத்துவஞானி போலப் பேசுகின்றாய் யேசன்.

யேச: துரைநாயகமே! என்னைப் பற்றிக் கூடுதலாக நீங்கள் விரைவில் அறியவேண்டி வந்தாலும் வரும்.

பூத: (குரலை உயர்த்தி) ஐயா! உங்களைப் பார்த்து மன்றாட்டமாகக் கேட்கின்றேன். நீங்கள் இந்த இடத்தை விட்டுச் செல்லுங்கள். ஆனால் ஒன்று. நான் குற்றவாளியில்லை. என் உள் எம் கள்ளம் கபடமற்றது. நெஞ்சறிய நான் பிழை செய்யவில்லை. உண்மைக்கு அழிவு ஏது? நான் குற்றமற்றவன் என்பதை நீங்கள் என்றோ அறியவரும். அப்பொழுது இந்தப் பூதனுக்காக நீங்கள் வணங்கும் ஆண்டவனை ஒரு முறை தொழுதாற் போதும். போய்வாருங்கள்.

அழக: போங்கள் என்று சொன்னாற் போதும். அவர் திரும்பி வருவதற்கு முன்னர் எல்லாம் பழங்கதையாகிவிடும்.

அன்: பண்புமிக்க முதலியாரே! பெண் குலத்தின் பெருவிளக்கே! உங்களுடைய ஒவ்வொரு சொல்லும், ஒவ்வொரு விம்மலும், ஒவ்வொரு பெருமூச்சும் என் உள்ளத்தை உலுக்குகின்றன. என் அந்தரங்கமான ஆன்மா உங்களுக்காகத் துடிக்கின்றது. ஆனால் சட்டம் இடங்கொடாதாம்.

அழக: பழங் கதையைத்தான் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிப் பயன் என்ன? கேட்டுக் காது புளித்து விட்டது.

அன்: அம்மா! தாயே! உங்களுடைய உள்ளத்தின் குமுறலை நான் அறிவேன். நீங்கள் எப்படி ஏசினாலும் நான் கேட்கத்தான் வேண்டும். (தன் சட்டைப் பையிலிருந்து விவிசிய நாலை எடுத்து வாசித்துக்கொண்டு போகின்றார். யேசனும் விம்மிக்கொண்டு போகின்றார்.)

பூத: என் ஆருயிரே! என் கண்மணியைக் காணவில்லை. என் தங்கை எங்கே? ஏன் மைத்துனர் வரவில்லை?

அழ: அவர்கள் உள்ளே வருவதற்கு அந்திராசி அனுமதி கொடுத்தானே தெரியவில்லை.

அந்தி: (உள்ளே வந்துகொண்டு) இறக்குத் தறுவாயில் உள்ளவர்களுக்கு இடைஞ்சல் கொடுப்பது எம் பண்பன்று.

அழ: வாழப் பிறந்தவரைப் பாழாக்கிவிட்டுப் பண்பைப் பற்றிப் பேசுகின்றாய், பதரே!

அந்தி: நான் ஒன்றும் செய்யவில்லையே, அம்மா! 'ஆறு வது சினம்.' கடைசியாகக் கேட்கின்றேன். உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?

பூத: தயவுசெய்து இந்த இடத்தை விட்டுப் போய்விடு. அந்த உதவியை மரத்திரம் செய். இறக்கப்போகும் தறுவாயில் இருக்கும் நான் உன்னை ஏன் தூற்றவேண்டும்? அந்தப் பாவத்தை நான் தேட விரும்பவில்லை. படைத்தவன் அழிப்பான். நான் இறப்பது உன் நயவஞ்சகத்தால் என்று இறுமாப்புக் கொள்ளாதே! என் பண்டைவினை அது. போ. நில்லாதே..... 'நற்றுணையாவது நமச்சிவாயவே!'

[அந்திராசி போகின்றார். அப்பொழுது புதுநாயகவல்லியும் வன்னித்தம்பியும் அழுது குளறிக்கொண்டு உள்ளே வருகின்றனர். யேசன் வந்து சிறைக் கதவுகளைத் திறந்து பூதத்தம்பியையும் அழகவல்லியையும் வெளியே விடுகின்றான்.]

பூத: என் வன்னிமைக் கன்றே! தங்கையே! என்ன இது? ஏன் இப்படி அழுகின்றீர்? கதறினால் விதி விட்டுவைக்குமோ? இல்லை. மைத்துனர் எங்கே?

புது: (அழுதழுது) அவர் வராதபடி அந்திராசி தடைசெய்து விட்டானாம்.

பூத: சின்னொலாந்தேசையும் ஒருமுறை கண்டால்..... என் கண்மணியையும் மனைவியையும் மைத்துனரிடம் ஒப்படைக்கின்றேன். (அழகவல்லி விரும்புகின்றார்.)

புது: அண்ணா! இதோ பால். சற்றுப் பருகுங்கள்.

பூத: (சிரித்துவிட்டு) வெட்டியான் பாவம். நான் பாலைக் குடித்தால் அது செமிக்காமலிருக்கும். அந்தச் செமிக்காத பால் உன்னை வெட்டும்போது அவன்மீது தெறிக்கும். எனக்குப் பாலும் பழமும் திருவைந்தெழுத்துத்தான். மனப்பால் குடித்த காலம் மலையேறிவிட்டது.

வன்: அப்பு! அப்பு! உன்னை இனி எப்போது காண்பேன். (தன் தந்தையைக் கட்டிப்பிடித்து அழுகின்றார். புதுநாயகவல்லியும் அழகவல்லியும் பூதத்தம்பியின் காலைக் கட்டிப்பிடித்து அழுகின்றனர்.)

பூத: கண்ணே! கண்மணியே! காதல்மைந்தா! கதறாதே! மாமிக்கும் அன்னைக்குத் தேறுதல் சொல். நான் இறந்தாலும் என்

உயிர் இந்த நல்லூரிலேதான் சுற்றித்திரியும். என் நல்வினை நிவினைக்கேற்ப மறுபிறவி எடுப்பேன். 'புல்லாகிப் புடாகி' என்பது எங்கள் திருமறை கண்ட உண்மை. மரமாக நான் பிறந்தால் நல்லூரானின் கோயில் வீதியில் உள்ள மரமாக இருக்கவேண்டும். புழுவானாலும் இராமபாணமாகப் பிறந்து இரகுவமிச ஏட்டுக் கட்டிற் புதுந்து அதனை அரிக்கவேண்டும். மாளிடப் பிறவி கிட்டினால் கட்டாயம் உன் மகனாகப் பிறப்பேன். (நகைக்கின்றார்.) வேறு என்ன வேண்டும்? அதோ, என்னை அழைத்துச் செல்ல வருகின்றனர். மகனே! உன் வாழ்விலே கடைசி மூச்சு இருக்கும்வரையும் வாய்மையைக் கைவிடாதே! (வெட்டியான் ஒருவன் பூதத்தம்பியின் கண்களைக் கறப்படுத்துணிகொண்ட கட்ட வருகின்றான். பூதத்தம்பி நகைக்கின்றார்.) இறந்தவன் பிறப்பான். பிறந்தவன் இறப்பான். இதுதான் இயற்கை. இதனை ஏன் மறைக்கவேண்டும். இதோ! நான் வருகின்றேன். இறப்பும் பிறப்பும் இறைவனின் பரிசு. என் வெள்ளை உள்ளத்திற்கு ஏன் கறப்புத் திரை?

[புதுகாவலியும், அழகவலியும், வன்னித்தம்பியும் கதறுகின்றனர். அழகவலி மயங்கி விழுகின்றார்.]

யேசு: (உள்ளே வந்தகொண்டு) ஐயா! இதோ கதிர்காமத்துத் திருநீறு. உங்களுடைய அன்பர் ஒருவர் இதனை என்னிடம் அனுப்பிவைத்தார். (பூதத்தம்பி பயபத்தியாகத் திருநீற்றை எடுத்துத் தான் அணிந்தபின்னர் மற்றவர்களுக்கும் அணிகின்றார், அழகவலி கண் விழித்துப் பார்க்கின்றார்.)

பூத: ஆருயிரே! நான் போகமுன்னர் எங்கே அந்தப் பாட்டை ஒரு முறை பாடு. வீணையில்கைத்தான். அதனால் ஒன்று மில்லை.

புது: அண்ணா! வீணை நரம்பு துடிப்பதிலும் பார்க்க எங்கள் நெஞ்சம் துடிக்கின்றது; நரம்பு துடிக்கின்றது; உயிர் உச்சலாகுகின்றது.

[அழகவலி கிரீத்தனையைப் படிக்கின்றார். படித்து முடியமுன் வெட்டியான் பூதத்தம்பியை அழைத்துச் செல்கின்றான். அழகவலி தன் மடியி லிருந்து எதனையோ எடுத்து வாயில் வைத்து விழங்குகின்றார்.]

புது: ஐயோ! மைத்தனி! இது என்ன? என்ன இது?

வன்: ஐயோ! தாயே! என் தாயே!

அழ: இது என்னவென்றுதானே கேட்கின்றீர்கள்? ஒளி யிழந்த என் வாழ்விற்குப் புத்தொளி அளிக்க வல்லது; இது

கஞ்சு. என் பிராணநாதனை நான் காணவேண்டும். கற்புடைய பெண் நான். அவர் செல்வதற்கு முன்னர் நான் போய் நின்று பணிவிடை செய்யச் செல்கிறேன். ஐயோ! தலையை என்னவோ செய்கின்றது. அதோ! அந்திராசி வந்துவிட்டான்.

புது: ஐயோ மைத்துனி! அங்கு ஒருவரும் இல்லை. (தான் கொண்டுவந்த பாலை எடுத்துச் சிறிது பருக்குகின்றார்.)

அழ: மருதடியிற் பிள்ளையாரே! கற்பகவினாயகரே! இந்தச் சண்டாளன் அந்திராசியைக் கடைக்கண்ணைத் திறந்து பாருமையா! ஆணைமுகத்தானே! அண்டிக் கெடுத்துவிட்டான் சண்டாளன் அந்திராசி. வேழமுகத்தானே! ஏழைக்கு அருள் தாரும். அம்மா தாயே! வீரமாகாளி! கற்புடைய பெண்ணின் கதறல் உன் காதில் விழவில்லையோ? அன்னை பராசக்தி! நீ பொங்கி எழுந்து வீரப் புன்னகை செய்தால் பஞ்சபூதமும் நிலைகுலைந்து தடுமாறும் என்பர் ஆன்றோர். ஏனம்மா தெரிந்தும் தெரியாததுபோல இருக்கின்றாய்? இந்த ஒல்லாந்தன் அன்றளியையும் அவன் இனத்தவரையும் நிர்மூலமாக்கு, கொற்றவையே! (இருமுகின்றார்.) என் கண்ணின் மணியே! வாடா இப்படி. மைத்துனி! நீதான் இவனுக்குத் துணை. இவனை உன்னிடம் ஒப்படைக்கின்றேன். அண்ணாவிடம் ஒப்படை. (வள்ளித்தம்பியின் கையைப் பிடித்துப் புதுநாயகவல்லியின் கையிற் கொடுக்கின்றார்.) தம்பி! உனக்குத் தந்தையுந் தாயும், மாமியும் அம்மானுந்தான். மகனே! எங்கள் விட்டுக் கிழக்கு முடியில் ஜளசியை வளர்த்து வணங்கிவருகின்றேன். அதனை அழிக்காதே. என் மருமகள் அதற்குத் தண்ணீர் ஊற்றி வளர்ப்பார். (சிரிக்கின்றார்.) எங்கள் கபிலைப் பசு விரைவிற்பு கன்று ஈனும். மருதடியானுக்குப் பால் கொண்டுபோ. மறக்காதே. (இருமுகின்றார்.) எங்கள் ஈமக்கடன்களைச் சரியாகச் செய்து முடி. பேயாய்ப் பிசாசாயென்றாலும் உங்களிடம் திரும்பி வந்து விடுவேன். வாய்மை கடைப்பிடி. (புதுநாயகவல்லியின் மடியில் அவரின் ஆவி பிரிகின்றது.)

அந்தி: (எட்டிப் பார்த்துவிட்டு) அவியாத விளக்கு அணைந்து விட்டது. வாடாத வல்லிக்கொடி வாடிவிட்டது. ஐயோ! ஆண்டவனே! அழகை ஏன் படைத்தாய். அழகைக் காண ஏன் கண்ணைப் படைத்தாய்..... இது என்ன மதியினம்? திட்டம் வகுத்துச் செயல்புரிந்தேன். வெற்றிக்கு மேல் வெற்றி. பின்னர் ஏன் பதறவேண்டும்? இனி நிம்மதியாக இருக்கலாம். அமைதி... ஆறுதல்... ஓய்வு... சாந்தி... சாந்தி... சாந்தி...

காட்சி V

[அதே கோட்டையில் உள்ள அறை ஒன்று. அன்ரளி தனியாகச் சாய்வு நாற்காலி ஒன்றிலே படுத்துக் கண்ணயர்ந்து விட்டார். கனவிலே உளறு கின்றார்.]

அன் : ஐயோ ஆண்டவனே! பரமண்டலங்களில் இருக்கின்ற எங்கள் பிதாவே! நான் நிரபராதி. பூதத்தம்பியை நான் கெசல்லவில்லை. ஐயோ! அம்மா! பூதத்தம்பி! வாரும் ஐயா! எங்கே? உங்கள் மனைவி எங்கே? ஐயா! சட்டம் பாழ்ப்பட்ட சட்டம். நீர்தானே பரமஞானி. நான் மடையன்; முட்டான்; வாழ்த்தகுதியற்றவன். வாரும் வாரும் முதலியாரே! நீரும் நானும் இப்போது சிற்றுலாச் செல்வோம். சின்னொலாந்தேசு! என்னுடன் கூடிப் பிறவாத செல்வமே! வாடா இப்படி. போரில் நீ புலி. நான்... நான். (நெஞ்சில் அடிக்கின்றார்.)

அந்தி : (விரைந்து உள்ளே வந்துகொண்டு) இது என்ன? கனவு கண்டார்களோ? (எழுப்புகின்றார்.)

அன் : கனவு எது? கனவு எது? என் மனச்சாட்சி என்னை வாட்டி வதைக்கின்றது. பூதத்தம்பியின் ஆவி என்னைச் சுற்றிச் சுற்றி வருகின்றது.

அந்தி : (சிரித்துவிட்டு) பிசாசு, பேய், ஆவி எல்லாம் சிறு குழந்தைகளை மிரட்டுதற்குப் பாட்டிமார் கட்டிய கதை. சரி உங்களுடைய விவிலிய நூலைச் சற்று எடுத்து வாசியங்கள்.

அன் : பரமபிதா என்னை ஒருபோதும் மன்னிக்கமாட்டார்.

[அப்பொழுது சின்னொலாந்தேசு விரைந்து உள்ளே வருகின்றார். அன்ரளி எழுகின்றார். அந்திராசி அந்த இடத்திலிருந்து நழுவுப் பார்த்துக்கொண்டு, சின்னொலாந்தேசு அந்திராசியை மறித்துக்கொண்டு கிற்கின்றார்.]

சின் : பரமபிதா மன்னித்தாலும் நான் உங்களை மன்னிக்க மாட்டேன். (அந்திராசியைப் பார்த்து) எங்கே என் பூதத்தம்பி? வாயைத் திறந்து சொல். எங்கே என் பூதத்தம்பி? எங்கே? (அன்ரலியைப் பார்த்து) என் அண்ணா! இந்த நயவஞ்சகனின் சொல்லைக்கேட்டு என் பூதனரின் உயிரை உறிஞ்சுவித்தீரோ?

அன் : (அழுந்த) ஐயோ! நான் ஒன்றுமறியேன்? அந்திராசி முதலியாரைத்தான் கேள்.

சின் : யாரையா முதலியார்? பழிபாதகத்திற்கு அஞ்சாத நயவஞ்சகனுக்கு ஒரு முதலிப்பட்டம். இவனைப் பிடித்து... (தொண்டையைப் பிடித்து அந்திராசியை நெருக்கினார். அந்திராசி தன் இடுப்பிலிருந்த கத்தி ஒன்றை எடுத்துச் சின்னொலாந்தேசைத் தாக்க முயலுகின்றார்.) முதலியார் கத்தியை எடுத்துவிட்டாராம் கத்தி. (அந்திராசியின் கையை முறுக்கிக் கத்தியைப் பறித்து எறிவினார் சின்னொலாந்தேசு.) பதரே! உன் உயிரை இதோ உறிஞ்சிவிடுவேன். சுத்த வீரன் சின்னொலாந்தேசு, கிழவன் ஒருவனைத் தாக்கிக் கொன்றான் என்ற வடு எனக்கு எதற்கு? என் கையில் உன் இரத்தக் கறை படப்படாது? (விழுந்த கத்தியை எடுத்து அன்ரனிமீடம் நீட்டி) என் அண்ணா! இதனால் என்னை நீ கொன்றுவிடு. உன் கையால் இறப்பதற்கு நான் கொடுத்துவைக்கவேண்டும். (அன்ரனி எழுந்து நின்ற அழுகின்றார்.) அண்ணா! இந்தப் பதர் என்னை ஊர்காவற்றுறைக்குச் சதிமோசஞ் செய்தனுப்பினான். கயிலாய முதலியைக் கபடநாகக் கச்சாய்க்கனுப்பினான். (அந்திராசியைக் காலால் உதைக்கின்றார். அந்திராசி விழுந்து எழுகின்றார். அன்ரனி கத்தியைக் கடுரையில் வைக்கின்றார்.)

அந்தி : (எழுந்து நிற்குகொண்டு) மகனே! நான் கிரபராதி. நீ விளங்காமல் என்மீது சிறுகின்றாய்?

சின் : என்ன? நீயோ கிரபராதி? ஏன் இந்த ஊரைக் கேள்; உலகத்தைக் கேள். யார் கிரபராதி என்பது தெரிய வரும். வெள்ளை உள்ளம் படைத்த உத்தமனாரிடம் வெள்ளைத் தாளிலே கையெழுத்து வாங்கினது யார்? கபடநாகம் கடித்தது யார்? தாடி நரைத்தும் ஆசை நரைக்காது அலைவது யார்? கற்புடைய அழகவல்லிமீது காமக்கணை ஏவியது யார்? சொல்லுவாயைத் திறந்து சொல்லு. (அந்திராசியின் வாயை நெருக்கின்றார்.) என்ன? நான் போர்த்துக்கேயரை இந் நாட்டிற்கு எதிர் கொண்டு அழைப்பேனா? அண்ணா! அதை நீங்கள் நம்பினீர்களே? (அன்ரனியைப் பிடித்து உலுப்புகின்றார். அதே நேரத்தில் அந்திராசி கத்தியை எடுக்க முயலுகின்றார். சின்னொலாந்தேசு தாவிப்பாய்ந்து அந்திராசியை விழுத்தகின்றார்.)

அன்: தம்பி! என்னை மன்னியடா! என் தம்பி.

சின்: (அந்திராசியைப் பார்த்து) பதரே! நீயோ கிழகரி; நாளை இளம்புலி. உன் இரண்டு கைக்கும் இரண்டு கத்தி தருகின்றேன். வா நேருக்கு நேராக. என் கத்திகள் இவ் விரண்டு கையுந்தான். (தன்னிரு கைகளையும் தட்டுகின்றார்.) பூதனை விழ்த்தியதுபோல என்னையும் விழ்த்தமுடியாது.

அந்தி: இங்கு நடப்பது நேர்மையான ஆட்சி. எல்லாம் சட்ட திட்டத்திற்கு ஏற்பத்தான் நடந்தன. பூதத்தம்பி இராசத் துரோகி.

சின்: அப்படியானால் காணும் இராசத் துரோகி. இல் லையோ? ஏன் அன்ரணி? நீதான் சொல். (அன்ரணியும் அந்து ராசியும் வெலவெலத்துப் போனார்கள். அந்திராசி அன்ரணியின் காதில் ஏதோ சொல்லப் போகின்றார். சின்னொலந்தேச அந்திராசியின் காதைப் பிடித்து முறுக்கிக்கொண்டு) இங்கு இரகசியம் ஒன்றுமில்லை, எல் லாம் பரகசியம். நேராகச் சொல், மறைக்காதே.

அந்தி: உன்னையுஞ் சிறையில் அடைத்து வைக்கவேண் டியது எம் கடமை.

சின்: அதற்குத்தானே நான் நேருக்கு நேராக வந்துள் ளேன். அடைக்கமுடியுமானால் அடைத்துப்பார்.

அந்தி: யேசன், யேசன், வா இங்கே.

சின்: அவன் வரமாட்டான். புலியின் தன்மை அவனுக் குத்தான் தெரியும். (அன்ரணியைப் பார்த்து) என்ன? எனக்கும் சிறைச்சாலையோ? உள்ளத்திற் கள்ளியில்லாதவருக்குச் சிறைச் சாலை என்ன செய்யும்?

அன்: சட்டப்படி உன்னையும் விசாரிக்கவேண்டியது என் கடமை.

சின்: என் ஆண்ணா! கூடிப்பிறவாத தமையனாராகிய நீரோ பேசுகின்றீர்? அல்லது உம்முள் மறைந்திருக்கும் அந்தி ராசியோ பேசுகின்றான்? எனக்குத் தாயில்லை; தந்தையில்லை;

உற்றார் உறவினர் இல்லை. என்னை வாழவைப்பது அபிரும் துரை நாயகத்தின் அன்பும் உங்களன்புந்தான். நீங்கள் என்னை நம்பாவிட்டால் நான் வாழ்ந்தாலும் ஒன்றுதான், இறந்தாலும் ஒன்றுதான். (கத்தியை எடுத்ததன் நெஞ்சிலே ஏற்றி இறக்கினார்.)

அந்தி: மற்றொரு நச்சுப் பூண்டை நறுக்கிவிட்டோம்.

அன்: பொத்தடா வாயை! யாரடா நச்சுப்பூண்டு. சந்தன மரமடா, சந்தன மரம். (அத்திராசியை அடிக்கப்போகின்றார். யேசன் உள்ளே வந்து அத்திராசியைப் பிடித்து வெளியே தள்ளுகின்றார்.) ஐயோ! என் சின்னத்தம்பி! உன்னை இனி எப்போது காண்பேனடா! கர்த்தருக்குக் கண்ணில்லையோ? என்னை இப்படித் தவிக்கவிட்டுப் போவாய் என்று நான் கனவிலும் எண்ணவில்லையே? நான் பட்ட மரமானேன். (இறந்தவனை மடிமேல் வைத்துப் புலம்புகின்றார். அப்பொழுது கயிலாயமுதலி சேறிந்துபோய் உள்ளே வருகின்றான்.)

யேச: (கயிலாய முதலியை மடித்துக்கொண்டு மெல்லிய குரலில்) இங்கு பாரும் முதலியாரே! மற்றும் ஒரு உத்தமன் தற்கொலை செய்து மடிந்துவிட்டான். நீங்கள் விரைந்து செல்லுங்கள் கொழும்பிற்கு. அமிரூல் துரைநாயகத்தின் காரில் விழுந்தழுங்கள். ஒற்றன் யேசன் இங்கு வரச் சொன்னதாக அவருக்குச் சொல்லுங்கள். போங்கள், ஏன் தயக்கம்? அத்திராசியின் பிடியிலிருந்து இந்த யாழ்ப்பாணத்தைத் தப்பவைக்கவேண்டும். (கயிலாயமுதலி போகின்றார்.)

காட்சி VI

[அதே அறை. அன்ரணி சாய்வு நாற்காலியிலே படுத்திருக்கின்றார். பேசன் அவருக்கு வேண்டிய உணவை மேசையில் வைக்கின்றார். அந்தி ராசி மதுப்புட்டிகளுடன் உள்ளே வருகின்றார். பேசன் அவரை முறைத் துப்பார்த்துவிட்டு வெளியே போகின்றான்.]

அந்தி: இப்பொழுது யாழ்ப்பாணத்தில் எங்கும் அமைதி நிலவுகின்றது. இந்தமுறை நல்ல வீகைச்சல், கெல் ஏற்றுமதி கூடச் செய்யலாம்.

அன்: நல்லாக ஏற்றுமதியும் செய்விப்பாய். இறக்குமதியும் செய்விப்பாய்.

அந்தி: சின்னொலாந்தேசுவின் பிரிவால் நானுந்தான் வாடுகின்றேன். படுபாவிப்பயல் சொல்லாமற் பேசாமல் தன் நெஞ்சிலே கத்தியை ஏற்றினானே. நடந்தது நடந்துபோகட்டும். இதோ விறண்டி. சற்றுப் பருகுகின்றீர்களோ?

அன்: என்னை எல்லாரும் கைவிட்டுவிட்டார்கள். கர்த்தர்கூடக் கைவிட்டுவிட்டார். (விறண்டிய புட்டியை எடுத்து முத்தமிடுகின்றார். பின்னர் மடமடவென்று வார்த்துக் குடிக்கின்றார்.) மதுவே நீதான் கதி எனக்கு.

அந்தி: (நானும் குடித்துக்கொண்டு) நானீக்கு வேட்டைக்குப் போவோமோ?

அன்: என்ன? வேட்டைக்கோ? என் சின்னொலாந்தேசு இல்லாமல் எனக்கு என்ன வேட்டை? புலி வேட்டையாடிய காட்டில் நரிவேட்டை ஆடலாமோ? (மேலும் குடிக்கின்றார்.)

அந்தி: (நானும் வார்த்துக் குடித்துக்கொண்டு) எனக்கு எல்லாம் தெரியும். நான் நரியோ?

அன்: நீ என்னவாக இருந்தாலும் எனக்கென்ன? கொண்டுவா என் புலியை. (குடிக்கின்றார்.)

அந்தி: (குடித்துக்கொண்டு) இறந்தவன் இறந்தான். இனி இருப்பவர்கள் வாழவேண்டும்.

அன்: (வெறி மேடையே) புலியே! புலியே! தாவி வா; தயவுசெய்து வா: உறுமிக்கொண்டு வா. வா... வா... ஓடி வா.

அந்தி: என்னைப் பாருங்கள். நான் நிதானமாக நடப்பேன். எல்லைக்குள் நடப்பேன். பொல்லாதவனாக நடப்பேன். நல்லவனாக நடப்பேன்.

அன்: என் அருமைப் புலிக்குட்டி! என் செய்தாய் புலிக்குட்டி? பூகளை அழைத்துவரச் சென்றாயோ புலிக்குட்டி?

யேசு: (உள்ளே வந்துகொண்டு) உங்களைத் தெரிந்த ஓல் லாந்தம் கிழவன் ஒருவன் வந்து வாசலில் நிற்கின்றான். இப்பொழுது உள்ளே போக முடியாது என்றேன். கெஞ்சிக் கேட்கின்றான். என்ன செய்ய?

அந்தி: இப்பொழுது எவரையும் பார்க்க முடியாது. பறங்கிக் கிழவன் என்றால் அவனுக்குக் கொம்பு இரண்டோ? போகச்சொல். இங்கு ஆட்சி நடத்துவது யார் தெரியுமோ? அத்திராசி முதலி. ஞாபகமிருக்கட்டும். (யேசுள் போகின்றான். கிழவன் ஒருவன் மடுங்கி மடுங்கி உள்ளே வருகின்றான்.) கிழட்டுப் பிணமே! போ வெளியே. உன்னை யார் வரச்சொன்னது? யேசன், பிடித்து இவனைத் தள்ளு வெளியே. (மதுவை வார்த்தப் பருகிகின்றார்.)

அன்: கிழவரே! சீக்கள் தொலைவீசீருந்து வருகின்றீரோ? என் புலிக்குட்டியைக் கண்டீரோ? என்... புலி...

அந்தி: (அலட்சியமாக) அவர் வெறியில் ஏதோ உளறுகின்றார். நீ போ, உன்வேலையைப் பார்.

கிழ: ஐயோ முதலியாரே! எனக்கு ஏதாவது பிச்சை.

அந்தி: (கிழவனைப் பாராமல்) இது என்ன? சத்திரமோ? போடா வெளியே. உனக்குக் கொடுக்க இங்கு பசும்பொன் வராகள் இல்லை.

கிழ: பின்னர் யாருக்குக் கொடுக்கப்போகின்றாய்? வல்விக்கொடிக்கோ? அது பட்டுவிட்டதே!

அந்தி: என்ன களினமாகப் பேசுகின்றாய். போ வெளியே. இல்லாவிட்டால் உதை வாங்குவாய்.

கிழ: நீ எனக்கு உதைத்தால் நான் உதைத்தகாலேத் தடவுவேன். (நன் நாடியையும் மீசையையும் களைந்து எடுத்து அந்திராசியின் காலே அதிலே தடவுகின்றார். கிழவனாக மாறுவேடத்தில் வந்தது அமிரூல் என்பதை உணர்ந்த அந்திராசி கல்லாகிவிட்டார்.)

அன்: ஐயா! கிழவனாரே! எங்கே என் புலித்தம்பி?

அமி: வாரூங்கள் கொழும்புக்கு. அங்கு காட்டுகின்றேன்.

அன்: நல்லது, நல்லது, புலியே. புலியே ஓடிவா!

அமி: யேசன்! இவர்களுக்கு விலங்கை மாட்டு. கொழும்பிற்கு எங்கள் உயர்தர நீதிமன்றத்திற்கு இவர்களை அழைத்துச் செல்ல ஒழுங்கு செய். நீயும் கயிலாய முதலியுந்தான் சாட்சிகள்.

அன்: (வெறியில் மதிமயங்கிப் பாடுகின்றார்.)

கொழும்பிற்குப் போவோம்

கொழும்புக்கடை தின்னுவோம்

கண்டிக்குப் போவோம்

கறுவாத் தின்னுவோம்

காலிக்குப் போவோம்

கருவாடு தின்னுவோம்

புலிக்கும் கொடுப்போம்

நரிக்கும் கொடுப்போம்

நக்கி நக்கித் தின்னுவோம்.

(யேசன் அந்திராசிக்கு விலங்கு மாட்டுகின்றான். அன்ரணியை அமிரூல் கைலிலே பிடித்துக்கொண்டு போகின்றார்.)

குரல்: "ஆனை முகத்தானே! அண்டிக் கெடுத்துவிட்டான் சண்டாளன் அந்திராசி. வேழ முகத்தானே! ஏழைக்கருள் தாரும்" என்று அழகவல்லி அன்று அழுதார். ஒல்லாந்தர் தரைமார்க்கமாக அழைத்துச் சென்ற அந்திராசியைக் காட்டுயானை இடறிக் கொன்றது. "அன்னை பராசக்தி! நீ பொங்கி எழுந்தது வீரப் புன்னகை செய்தால் பஞ்ச பூதமும் நிலைகுலைந்து தடுமாறும் என்பர் ஆன்றோர்." இப்படி அழகவல்லி கதறினார். கடல் மார்க்கமாக அழைத்துச் செல்லப்பட்ட அன்ரணியின் உயிரைப் போங்கும் அலைகள் உறிஞ்சின.

[யானை வருவதும் கப்பல் போவதும் நிழற் காட்சிகளாக அமைகின்றன]

முற்றும்.

வ
க
டி

★
குகன் அச்சகம்
தெல்லிப்பழை
★